

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број: **К.В. 4/2006**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од **19.12.2007. године**

НАСТАВЉЕНО 19.12.2007. ГОДИНЕ
СА ПОЧЕТКОМ У 09,40 ЧАСОВА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

Председник већа констатује да је веће у неизмењеном саставу.

Да су присутни:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Кнежевић,**
- **пуномоћници оштећених адвокати: Даниловић, Баровић и Тодоровић,**
- **те браниоци оптужених адвокати: Заклан, Перески, Калањ, Штрбац, Дозет, Јелушић, Ђурђевић и Душан Машић.**

Одсутни су браниоци адвокати Јеврић Зоран.

АДВ.СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Председниче, колега ме је звао па је молио да га мењам ја уз Вашу сагласност и уз сагласност окривљеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Те ће овог оптуженог уз његову сагласност.

Господине Перићу?

На данашњем главном претресу у замену бранити бранилац адвокат Перески.

Одсутни су и браниоци оптуженог Војиновић Милана, адвокати Вујин, Пилиповић, Продановић и Мијатовић.

Нико се не јавља у замену?

Одсутан је бранилац оптужених Вујановић Станка и Калаба Наде адвокат Перковић Мирослав.

АДВ.ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Председниче ја се извињавам, адвокат Гостовић у замену за Перковић Мирослава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви имате пуномоћје колега?

АДВ.ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Имам судија у спису је, предао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од раније?

АДВ.ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Од раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Присутан је бранилац адвокат Гостовић у замену за браниоца адвоката Перковића, у спису од раније пуномоћје.

Шта је са Вукотићем, овде је евидентирано, видим торбу.

Одсутан је и бранилац оптуженог Милојевић Предрага, адвокат Ковачевић Снежана, али се у замену за овог браниоца јавља бранилац адвокат Калањ Ђорђе који ће бранити овог оптуженог уз његову сагласност.

Је ли тако?

Оптужени Милојевић је сагласан.

Одсутни су и браниоци оптуженог Мугоша Горана, адвокати Илија Радуловић и Слободан Сташевић, те ће овог оптуженог уз његову сагласност.

Је ли тако господине Мугоша?

На данашњем главном претресу бранити бранилац адвокат Калањ Ђорђе.

Одсутан је и бранилац оптуженог Шошића, адвокат Бељански.

АДВ.СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Председниче колега је у згради, па је молио само да га мењам док не дође, убрзо ће се он вратити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Те ће овог оптуженог уз његову сагласност.

Господине Шошићу?

До доласка браниоца Бељанског замењивати бранилац адвокат Перески.

Добро, ту је Јелушић као бранилац Ђанковића. Али нема. Колега Бојков ја се извињавам, нисам констатовао ваше присуство, нисам Вас видио.

Присутан је и бранилац оптуженог Катића, адвокат Бојков.

Одсутни су и браниоци адвокати Апро, Левајац, Станић и Перовић.

Остао је проблем одбране оптуженог Војиновић Милана - Вујин, Пилиповић, Продановић, Мијатовић. Добро ту је Вукотић.

Приступио је бранилац адвокат Вукотић.

Господине Војиновићу?

Оптужени Војиновић је сагласан да га на данашњем главном претресу уместо недошавших бранилаца брани бранилац адвокат Вукотић.

Ево на овај начин на једвите јаде, што би рекли, смо некако.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ДА СЕ ГЛАВНИ ПРЕТРЕС НАСТАВИ

ДА СЕ НАСТАВИ ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

САСЛУШАЊЕМ СВЕДОКА

Сведок МИРОСЛАВА РАДИЋ

Позовите сведока молим вас.

Добар дан господине Радићу.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца је?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Јово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јово. Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: По занимању сам пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензионер, иначе бивши официр ЈНА?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Бивши официр ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живите? Београд?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица Два бела голуба?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Број 10.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени и где?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Рођен сам 1962.године у Земуну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Земуну.

Господине Радићу, да ли знате против кога се води овде поступак?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате имена оптужених, Вујовић Мирољуб, Вујановић Станко, Ланчужанин Милан, и тако даље.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате. Да ли сте са неким од тих људи у сродству у завади?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок РАДИЋ МИРОСЛАВ са подацима као у спису Војног суда, пословни број Ки. 578/98, а са записника од 17.12.1998.године.

Упозорен, опоменут те заклет читањем законског текста заклетве за сведока исказује:

Господине Радићу, саслушаћемо Вас као сведока, дужни сте казивати истину, за давање лажног исказа се кривично одговара, нисте у обавези да одговорите на питања чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу, нисте у обавези да одговорите на питања чијим одговором би евентуално нарушили обавезу чувања какве војне тајне. Ако се то деси Ви ћете нам у том смислу скренути пажњу да из тих разлога не можете одговорити на нека наша евентуална питања.

Све чега се сећате дужни сте верно да нам пренесете, дакле ништа не смеће прећутати.

Ја Вас молим да прочитате гласно текст заклетве за сведока, налази се ту на пулту испред Вас.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Господине Радићу, да ли се ту на пулту испред Вас налази један списак са три имена? Не, ево сад ћете добити. Ако се укаже потреба да у Вашем казивању поменете неко од тих имена, нећете наравно користити име него ту ознаку или псеудоним, дакле сведок сарадник «1», сведок сарадник «2» или сведок «А», како то ту стоји. Господине Радићу, нас занима

јесен 1991.године, према информацијама са којима ми располажемо уосталом и против Вас је и вођен поступак пред Хашким Трибуналом, у том смислу Ви сте били ако сам добро схватио командир III чете, I јуришног одреда Гардијске моторизоване бригаде, јел тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте дошли на терен Вуковара?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: На терен Вуковара смо дошли 30. септембра 1991. године, на Економију која се зове Дубрава, а у сам град Вуковара на подручје дела Вуковара који се зове насеље Петрова гора смо дошли 02. октобра, у раним јутарњим часовима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Причајте нам о вашим активностима, укратко о Вашим активностима у јесен те године, какво стање сте тамо затекли, који правац деловања Ваше јединице је био, какве снаге сте на том терену затекли?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја ћу само направити једну опаску на Ваше малопређашње питање, када сте рекли да сам ја био командир III чете у I јуришном одреду. У војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је I батаљон у стави био па је после ваљда прерастао у I јуришни одред.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. Ја ћу Вам само рећи која је суштинска разлика што су одреди јуришне групе привремени састави а чете, батаљони и бригаде то су стални састави, значи за извршење одређеног задатка у неком привременом смислу се формирају јуришне групе и јуришни одреди и потреба је и наређењем претпостављене јединице формиране и јуришне групе и јуришни одреди на том правцу. Значи ја сам био командир III моторизоване чете у саставу I моторизованог батаљона, а тамо негде почетком октобра месеца наређењем претпостављене команде формиран су ти привремени састави па су чете прерасле у јуришне групе, а јуришни батаљони су прерасли у јуришне одреде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је суштински задржана иста та формација, ако добро пратим, I чета постала је I јуришна група, II чета II јуришна група, I батаљон I јуришни одред и тако.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја могу да кажем да то у то време, значи у време '91.године, када су извођена борбена дејства да је то формално било тако, а на терену, на самом објекту, односно на правцима напада те формације су биле мало другачије да кажем постављене, значи нису биле задржане у смислу бројног стања пошто су те чете су биле ојачаване на правцима дејства, односно садејствовале су заједно са јединицама које су биле формиране из Територијалне одбране добровољачким јединицама и тако даље, и на том правцу можемо да кажемо да су то били правци јуришних група по називима чета, онако како су чете биле постављене и добиле своје задатке.

Што се тиче моје чете, III моторизована чета је добила задатак да ослободи део територије почев од насеља Петрова гора ка насељу VI Пролетерске дивизије. Тај задатак моја јединица је испуњавала у садејству са јединицом Територијалне одбране и у садејству са јединицом која је касније дошла на тај правац која је била под називом Лева суподерица. Што се тиче Територијалне одбране ту је била једна под, у то време смо је ми звали чета, III

чета којом је командовао окривљени Мирољуб Вујовић и он је био тај који је био одговоран за рад те чете Територијалне одбране. То би било од прилике укратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи садејство?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Садејство значи да је претпостављена јединица на правцу напада формацијске, спустићу се на ниво чете, придодала још једну јединицу како би се те две јединице у заједничком дејству извршиле један одређени задатак. Значи, садејство значи да једна и друга јединица у заједничком борбеном дејству изврши додељени задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви претпостављени командант Мирољубу Вујовићу у тој ситуацији?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја ни у једној ситуацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је то Тешић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја ни у једној ситуацији нисам био командант, значи ја сам у свим ситуацијама био командир чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командир чете, добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: А претпостављени командант онако како ја то схватам Мирољубу Вујовићу је био капетан I класе Јакшић, који је био командант тог одреда Територијалне одбране. То сам ја тако, господин Јакшић је био на истом командном месту заједно са мајором Тешићем који је био командант I батаљона а касније командант I јуришног одреда. Како су они делили те задатке ја то не могу да сигурношћу да тврдим јер су они то радили на свом командном месту, а командири чета су добијали задатке на тај начин, односно ја сам добијао задатак да сам ја с обзиром да сам био једини старешина на том правцу, издавао конкретне задатке, организовао шеме напада значи ајде да кажем, вршио сам координацију покрета снага на том правцу напада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свих снага?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Значи снага које су биле на правцу који је мени додељен као главни задатак на почетку борбених дејстава. Значи мајор Тешић је мени издао задатак, правац напада Нова улица и насеље које се налазило лево до насеља VI Пролетерске дивизије. Касније значи, односно већ скоро од првог дана на тај правац напада је дошла и чета Мирољуба Вујовића а негде око 20.октобра је дошла и чета Ланчужанина, Милана Ланчужанина и координацију напада на том правцу сам вршио ја. Нормално по наређењу мајора Тешћа, он је то тако одлучио ја сам то наређење његово спроводио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Координацију напада?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. Значи извршење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да сте Ви давали задатке Вујовићу и Ланчужанину, у том циљу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја сам давао задатке оним борбеним деловима које су изводиле напад тог дана, значи само у току борбе. Ја хоћу да споменем следећу јединицу, ми смо значи након једног краћег временског периода борби у Вуковару формирали једну јуришну групу или борбену групу, која је извршила напад на дејства, када се у току дана заврши напад, односно кад ослободимо једно од насеља које смо имали за циљ да тог дана ослободимо, та група се повлачила на одмор а на њихово место је долазила група за обезбеђење. У

саставу, ајде да кажем јединице Територијалне одбране којом је командовао Мирољуб Вујовић није била само та група, односно нису били само војници из групе за напад, него је ту било и војника који су обезбеђивали тај простор, било је војника који су пружали санитарску подршку, било је војника који су пружали и логистичку подршку у смислу да су припремали храну, да су доносили муницију и тако даље. Значи сви су они били и припадници Територијалне одбране али нису учествовали у самој борби односно у самој акцији, како смо ми то тада називали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте само Ви одлазили да примате задатке код мајора Тешића или и Ланчужанин и Вујовић заједно са Вама?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Њих двојица заједно са мном нису, можда се десило ја не могу сад да будем прецизан, да је то, то није била пракса, можда се десило један пут евентуално два пута да нас је мајор Тешић позвао заједно да дођемо али на пријем задатака код мајора Тешића су ишли искључиво командири чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су били још командири чета у том I јуришном одреду?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: У I батаљону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или I батаљону.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Командир I чете је био Саша Бојковски, командир II чете је био Зоран Зиројевић, ја сам био командир III чете, командир противоклопне чете је био Копчић и командир минобацачке батерије је био Вучковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли познајете овде оптуженог Радак Сашу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Познајем га само из дела борбених дејстава у Вуковару, значи после тога се нисам дружио са њим, нисам га познавао, значи само из тог периода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само из тог периода, то нас и занима.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нас и занима, како се он уклапа и та његова група бораца, његова условно речено, односно они су људи заједно дошли негде око 20.октобра из Новог Сада? Како се они уклапају у ову организациону шему на простору где се изводе борбена дејства.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Колико се ја сећам ја не могу да тврдим и не знам када је Радак Саша дошао на тај простор Вуковара, али колико се ја сећам он је био командир једне борбене групе која је можда бројала десетак људи, ја то прецизно не знам, и која је у појединим акцијама имала задатак да чисти, односно да врши претрес кућа са једне стране улице. Значи он је имао тај задатак само у време када је у неком организацијском смислу добио тај задатак од мене, ја сам припремао шеме координације и везе са тим командирима група и не могу да се сетим да ли је то било у свим борбеним акцијама али у по неким борбеним акцијама је учествовао и Радак Саша као командир једне од тих група.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да та група није била ни у склопу ове јединице Мирољуба Вујовића, ни Ланчужанина, па практично ни Ваше чете, него једна посебна група којој сте Ви такође давали задатке?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја ћу покушати то да Вам објасним. Они су долазили на тај правац односно били су распоређени и на тај правац по наређењу моје претпостављене команде а вероватно су добијали опет по неком од распореда претпостављене команде. Они су једноставно у једном моменту били додељени, ја не знам састав његове борбене групе, ја не знам са колико је он војника командовао и мене то у том моменту није интересовало. Значи мене је интересовало да он располаже са једном борбеном групом, да је он тада командовао са њом и он је био командир те борбене групе која је учествовала у нападу. Значи колико се ја сећам он није давао обезбеђење са својом борбеном групом него је ишао у акцију и учествовао и у нападу као борбеном дејству. Колико је он тачно имао војника ја то не знам, шта је радио након борбе, рецимо ако се борба заврши, тај напад, у неком времену од два сата ја то нисам знао, значи шта је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након тога?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Од два сата па до ујутру ја то нисам знао, где се одмарао ја то такође нисам знао. Значи ја сам водио рачуна о војницима који су били из састава моје чете, да ли је он био у саставу јединице Територијалне одбране ја претпостављам да јесте, али ја то не могу са сигурношћу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли овакво стање како сте нам описали везано за садејство трајало све време извођења борбених дејстава у Вуковару до окончања борби.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Свој први борбени задатак који сам добио значи од свог претпостављеног мајора Тешића сам извршио 04.новембра, значи 04.новембра смо ми ослободили насеље VI Пролетерске дивизије, то се сећам по томе зато што је некада 04.новембар прослављан као дан Гарде, и сећам се да смо тог дана ослободили насеље VI Пролетерске дивизије. Након тог задатка ја сам добио још један задатак од мајора Тешића а то је да продужим напад до Миловог брда, а Милово брдо је ослобођено 10.новембра и тим дејством ја сам завршио своје учешће као командир на Вуковарском делу фронта. Значи ја сам командовао на правцу напада до ослобођања Миловог брда, након тога силазак да кажем, јединица које су биле под командом мајора Тешића до хотела «Дунав» је изводио мајор Тешић заједно, мислим са капетаном Бојковским који је био командир I чете, али ја то не знам са сигурношћу овог тренутка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него сам Вас питао ово везано за ову организациону шему типа садејства како нам Ви то објасните, да ли је то стање такво постојало све до кажете 10., Ви сад то кажете 10.новембра?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: До 10.новембра, да. Што се мене тиче и моје јединице до 10.новембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву ситуацију сте Ви затекли на терену када сте дошли на терен Вуковара у овом смислу, какве су тамо снаге, говорите о ТО, говорите о чети Мирољуба Вујовића, да ли је било још чета, које су снаге јачине?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ми смо дошли, кренули смо у Вуковар 30.септембра у, ајде да кажем у поноћ, тако да смо на простор Дубраве дошли 01., увече у вечерњим часовима, мајор Тешић је позвао нас командире и издао нам задатке на Дубрави, издао нам задатке и правцем напада свих чета из I

батаљона у самом граду Вуковару, том приликом он је нас обавестио да ће нашим четама садејствовати јединице Територијалне одбране. Када сам ја дошао у раним јутарњим часовима колико се ја сећам то је било негде око пет сати ујутру, мене на Петровој гори није дочекала ни једна јединица. У неком организацијском-формацијском смислу, ја сам очекивао да ћу ту затећи јединицу Територијалне одбране која ће бити спремна да садејствује мојој чети и да кренемо заједно у напад, међутим тог првог дана то се није десило, ми смо по наређењу мајора Тешића кренули сами у напад и тог првог дана колико се ја сећам јединица Територијалне одбране није садејствовала заједно са нама на правцу напада. Они су се организовали тек следећег дана и од следећег дана они су били, могу тако слободно да кажем главни носиоци тих борбених активности на правцу напада. Значи они су били старији и искуснији војници, са којима сам ја командовао, они су били млади, били су неискусни, великим делом уплашени, први пут у једној таквој ситуацији у рату, где се гинуло, где се пуцало тако да су главни носиоци тих борбених активности били припадници Територијалне одбране и добровољци који су долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је тада том приликом Тешић кад Вам је рекао да ће са Вама садејствовати јединице Територијалне одбране, да ли Вам је рекао које су оне снаге, које јачине?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ће код кога бити, има вас више командира чета, да ли је свака чета добила неку јединицу ТО за садејство или само Ваша?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ми смо ту ноћ када смо кренули пешице са Дубраве добили једног водича који ће нас довести на правац напада сваке чете посебно, ја се сећам да сам добио водича који ме је довео у Петрову Гору, с обзиром да ја до тада никад нисам био ни у Вуковару ни на Петровој Гори. На правцу напада моје чете већ је била једна јединица како сам ја то разумео и то је била јединица којом је командовао Мирољуб Вујовић, на правцу напада I чете је била такође једна јединица за коју ја знам да је командовао Станко Вујановић, такође знам да је та јединица којом је командовао Мирољуб Вујовић била најбројнија, у смислу да је имала највише људи да су ти људи били ајде да кажем условно, најбоље организовани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико их је било?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја не знам тачно колико их је било то вероватно он зна с обзиром.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви не знате то је јединица која је додељена Вама да садејствује са Вама, са којом треба да остварите онај задатак и наређење које сте добили, па морате знати са којим снагама то радите и остварујете? Остаје ми нејасно како да не знате колико људи има та јединица која, ево и мало пре рекосте, у основи она извршава задатак, то јест напад а не Ваши млади војници.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја сам рекао мало пре како је било организовано, ми смо имали једну групу за напад, групу за обезбеђење и да кажем групу која је давала логистичку подршку. Та група за напад се формирала сваки дан, значи она је могла да има више борбених или мање борбених група за тај дан, у зависности од задатка, ако смо нападали правцем Нова улица, улица

Саве Ковачевића, улица Отокара Кевшованија и Вергашова улица, ми смо за тај дан на те четири улице правили осам група. Следећи пут, следеће насеље које је било VI Пролетерске, тамо постоје две улице, ја назива не могу да се сетим, тада смо формирали четири групе. Значи тај састав, те борбене групе из дана у дан је био променљив, ја сам координисао са Мирољубом тако што је он мени рекао да он има осам борбених група, командири су били ти, ти, ти и ти, за сваки дан и онда су ти комадири водили по тим правцима. Моје је било да урадим шему везе, да те јединице одржавам у једном да кажем борбеном поретку како се не би неко уклињо, како не би трпео ватру, значи тај занатски део војничког командовања и војничког дела посла сам ја изводио. Не знам да ли сам био довољно јасан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, јасни сте, али опет остаје.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Али тачно колико је војника било о томе је Мирољуб водио рачуна, о томе ја нисам, у то време нити сам имао потребе нити сам то тражио од њега да ми каже колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли имате икаквих сазнања, били сте тамо месец ипо дана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Па ја могу да кажем да у том неком борбеном смислу од прилике око стотињак у тим самим акцијама, значи у самој борби је било око стотињак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плус ове остале групе за обезбеђење, за логистику?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Тако је, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Станка Вујановића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Станко Вујановић је био на правцу код капетана Бојковског и ја што се тиче саме борбе са њима нисам имао контакт осим што сам слушао на радио уређају рецимо неке њихове договоре али само вођење борби и сама дејства на том њиховом правцу ја нисам имао потребе, значи ја сам водио рачуна о свом правцу. Знао сам где се они налазе ког дана, али шта раде, коју улицу, како ослобађају то за мене није било битно, пошто сам имао свој правац и своје задатке. Значи трудио сам се да један другоме не сметамо у току борбе, да не укрштамо ватре, да не пуцамо једни по другима, а све ово остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вам је било командно место?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја морам да Вас исправим у једном смислу што команднир чете нема командно место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема командно место, добро. Шта има?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Командир чете у борбеном поретку у нападу има осматрачницу и у свим осталим да кажем борбеним дејствима, место где сам ја углавном боравио је била Станкова кућа, која је била у Новој улици, ја не могу тачно да се сетим сад који је то број, али сам углавном време проводио, да кажем неко слободно време и време где сам ја спавао у тој кући. Разлог због чега је то изабрана Станкова кућа је био, после неколико дана борбених дејстава у Вуковару, капетан Бојковски ми је скренуо пажњу да ту постоји једна кућа која је од тврдог материјала, што је тад у то време било врло важно због тога што смо ми трпели ватру минобацача, значи која је била на неки начин сигурна и поуздана да неће бити не знам, срушена, да неће бити, да ће нас заштитити од дејства тих минобацача тако да сам ја на његову препоруку дошао у ту Станкову

кућу. У то време ја нисам ни знао ни ко је Станко, Станка сам касније упознао, ја нисам знао ни ко је, ни шта ради, тек сам касније сазнао, значи временом боравећи у Вуковару упознао сам Станка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он командовао. Јесам ли Вас добро схватио? Да ли је он командовао том једном јединицом на правду Бојковског? Јединицом ТО?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Он је комадовао по мојим сазнањима значи он је командовао Територијалцима који су били на правцу напада Бојковског. Ја знам да је њих било мање, него под командом Мирољуба Вујовића, али колико их је тачно било и начин како је Бојковски са њим организовао то садејство, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било таквих јединица ТО код Зиројевића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Зиројевић је био у једној специјалној ситуацији с обзиром да је он врло брзо у неком борбеном смислу изгубио доста активног људства, односно доста војника који су били рањени, повређени, један мањи део и погинули, тако да се његова јединица битно смањила а с обзиром да конфигурацију терена, односно тих улица на којима смо ми били, могу слободно да кажем да је Зиројевић врло брзо, условно прешао у неку резерву, тако да је он углавном се бавио помагао је мени, па је он постављао рецимо на једном делу фронта обезбеђење, односно нама су биле придодаване и јединице које нису биле из тог састава за обезбеђење у ослобођене територије. Како се та територија повећавала у једном моменту нам је била додељена једна крагујевачка јединица резервиста којих је можда било пет или шест стотина, који су нам додељени за обезбеђење. Такође је ту био један одред из Територијалног одреда Берак, војника из ТО Берак који су били исто једно врло кратко време. Зиројевић је преузео улогу да он, значи својим ангажовањем, личним ангажовањем помогне да се та територија коју смо ми освојили, у војничком смислу, обезбеди. Значи пошто сам ја био један од старешина који нисам могао све физички да постигнем Зиројевић је преузео ту улогу тако да његова чета није учествовала у тим да кажем нападним дејствима него је углавном учествовала моја чета и чета капетана Бојковског.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Тешића по пријем задатака одлазите Ви, Бојковски, јел тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, и Зиројевић и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да Ланчужанин, односно Вујовић, Вујановић тамо нису одлазили, или да сте једном можда их видели тамо, да је Тешић позвао да и они дођу. Шта је са Јакшићем?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Капетан Јакшић је био колико се ја сећам заједно са мајором Тешићем на том командном месту, односно на командном месту I јуришног одреда, њих двојица су вероватно организовали ту ајде да кажем сарадњу, односно садејство између Територијалне одбране и јединица I моторизованог батаљона. На који начин и шта су се они договарали ја то стварно не знам, али знам да је у великом броју случајева капетан Јакшић био присутан на командно место када смо ми долазили на пријем задатака код команданта батаљона, односно мајора Тешића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта ради Ваша јединица након 10. новембра, шта радите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Након 10. новембра моја чета, односно део војника који није био рањен, који је био значи укључен у та борбена дејства они су углавном давали обезбеђење на Миловом брду и насеље Бошко Буха. Значи, то су биле неке две позиције, односно два места где смо ми углавном давали тада обезбеђење, значи то је био главни задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не изводите борбена дејства?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања о томе шта ради јединица Мирољуба Вујовића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: У једном моменту један дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, након овога?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Колико се ја сећам. Да. Ја не могу тачно да прецизирам да ли је то био 14., мислим да не 14., можда 15. новембар, да је та јединица односно тај борбени део који је био на мом правцу је премешен по наређењу команданта бригаде, односно пуковника, тада пуковника Мркшића. Премештени на један други правац, на коме је била у то време колико се сећам Војна полиција, они су премештени како би садејствујући са јединицом Војне полиције, извршили правац, односно како би напредовали према центру града у то време. Након тог дана мислим да су се они вратили на правац од Миловог брда према хотелу и мислим да је та јединица заједно значи садејствујући са I четом избила на Дунав сам, односно до хотела «Дунав». Мислим да је то било 17. новембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су завршене борбе у Вуковару? По Вама, оно дефинитивно.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Борбе су завршене 17., значи изласком на реку Дунав, а званично снаге Збора народне гарде су се предале 18., и тај датум се сматра као завршетак борбених дејстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то она предаја Митничког батаљона?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја о тој предаји Митничког батаљона, у то време нисам знао ништа о предаји Митничког батаљона све сам прочитао док сам боравио у Хагу и тако да те податке знам углавном из докумената са сведочења, са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Значи личних сазнања у то време нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нас занимају само Ваша лична сазнања у том смислу. Да ли је за ово време док Ви боравите на реону Вуковара а то је од 30. септембра до, кад сте се повукли, кад се повукла гардијска бригада?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: 24. новембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До 24. новембра? Да ли је било смена неких на месту команданта ТО Вуковара или како се то већ звало? Молим, па причао је, рекао је да је било, није спорно, он је рекао да је било, и рекао је шта је било.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Смене команданата Територијалне одбране нису значи биле у мојој надлежности. Ја опет кажем знам из својих сећања да је пред

сам завршетак борбених дејстава Мирољуб Вујовић словио за новог команданта Територијалне одбране уместо капетана Јакшића, из разлога што припадници ТО Вуковара нису били задовољни са ангажовањем самог Јакшића у борбеним дејствима и значи они су колико сам ја тада знао одредили Мирољуба Вујовића, ко је тачно поставио и да ли га је поставио на место команданта Територијалне одбране ја то не знам, ја имам одређена сазнања опет кажем из Хага, али у то време значи нисам имао никаквих сазнања да ли је он формално постављен, ко га је поставио, да ли он командује Територијалној одбрани и тако даље, то тада нисам знао. Значи сва сазнања која сад имам су сазнања из Хага која сам чуо у току.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је Вујовић био рањен?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било по Вашем сећању, кад је то било, да ли је лекарски збрињаван, да ли је због тога морао да одсуствује са бојишта?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Вујовић је био рањен, ког је тачно дана био рањен ја не могу да се сетим, али знам да сам ја 14. новембра отишао у Београд, по одобрењу команданта батаљона, да обиђем своју породицу, и ајде да кажем, наградно сам добио једно одсуство и тога дана сам ја свратио у болницу на ВМА и тамо сам прихватио Вујовића и довезао га тог дана назад у Вуковар. Значи, мени је речено да је Вујовић, да треба да изађе у команди батаљона, ја не могу тачно да се сетим ко ми је то рекао, али да одем по њега пошто идем за Београд и да га довезем у Вуковар, ја сам то урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте се онда вратили за?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Па ја сам се вратио тај исти дан, значи отишо сам 14., у неким преподневним часовима а вратили смо се Вујовић и ја у неким касним вечерњим сатима, можда око 10-11 сати, не могу сад да будем тачно прецизан али мислим да је то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако не можете да се сетите кад је он рањен, да ли се евентуално сећате јел њега неко заменио на том месту команданта те јединице којом је до тада командовао?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја мислим да тад у то време Мирољуб није био командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командир те јединице о којој сте нам говорили да је садејствовала са вама?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. Тада у то време ја сам се обраћао Ћанковић Мирославу као његовом заменику и Ћанковић је по мени био тај који је мењао Мирољуба у тим акцијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време док је Мирољуб рањен, за време док је Мирољуб био на ВМА?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Тако је. То тврдим да је то тако било, значи да је био Ћанковић тај коме сам се ја обраћао и који је то садејство заједно самном, значи он је организовао групе, он је значи преузео тај посао који је Мирољуб до тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујовић нам каже да је он рањен 04.11, управо тај дан кад је, кад сте Ви извршили онај ваш први борбени задатак заузимања, ког оног насеља рекосте?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то везујете са даном гарде? Не, само Вам предочавам његове тврдње у том смислу, дакле да је рањен 14.11., и да је 14.11., заиста се вратио са ВМА. 04.,04, рањен, да, а 14.,се вратио са Вама.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: То је врло вероватно, ако он тврди да је то тако, ја на жалост не могу да се сетим тренутка, мада можда неки од догађаја би ми освежио памћење, али ето, ово време нисам размишљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад рекосте да је негде пред крај завршетка борби у Вуковару Вујовић словио као нови командант, тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да употребим Ваше речи. Ево, имамо сад ове датуме, 04.11., његово рањавање, 14.11., повратак, 18.11., крај борби, кад би сад ово било по Вашем сећању то да је он словио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Па након повратка са ВМА, не знам да ли је то био први, други, трећи или пети дан, али то сигурно било у том периоду након.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не може пети, пети дан је већ после престанка борби.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Па добро, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја кажем условно, не могу да се сетим тренутка када, али знам да је било говора о томе да ће Мирољуб бити нови командант ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никаких других сазнања о томе немате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: На жалост не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би кроз неку комуникацију унутар гардијске моторизоване бригаде у смислу наредби, у том смислу јел, наредби, неких одлука команданта у том смислу, да ли би до Вас, дакле званичним путем требало да дође информација те врсте, да је дошло до смене?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: До мене као командира чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је рецимо командант Мркшић одлучио то.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би кроз ту нормалну комуникацију команданта са својим потчињеним јединицама и старешинама, да ли би о томе требало да остане неког трага и да таква информација дође до Вас? Ако је ту радио Мркшић, кажем.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. Оно што ја знам, команданта Територијалне одбране у том моменту пуковник Мркшић није могао да одреди, оно што ја знам, оно што је у мом сећању и у мом сазнању да ту надлежност команданта Мркшић није могао да уради, да ли је он то урадио ван неке своје надлежности или не, ја то не знам. Ја имам одређена сазнања из Хага, али о њима не бих коментарисао и не бих дискутовао јер ја апсолутно о свему томе само сам чуо и научио и запамтио то што је било у Хагу, али оно што знам сигурно да пуковник Мркшић у том моменту није имао овлашћења да смењује команданта Територијалне одбране, односно одреда Територијалне одбране, ту надлежност он као

команданта јединице Југословенске народне армије, ја мислим да нема, а да ли је то требало да дође до мене, до мене као командира чете није требало, али претпостављам с обзиром да је тај одред Територијалне одбране Вуковар био на правцу напада I јуришног одреда, сматрам да је о том наређењу уколико је до њега дошло требао да буде информисан мајор Тешић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја ћу сад ипак да инсистирам на Вашим сазнањима из Хага, односно да искористим ту прилику. Да ли је у Вашем предмету пред Међународним Трибуналом било речи, односно да ли сте евентуално дошли до сазнања уопште у том предмету да је наводно постојала нека писмена Мркшићева наредба у овом смислу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. Неколико сведока је тврдило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не морате о томе да су сведоци, шта су сведоци говорили, него само ово, да ли је у тим документима у Вашем предмету постојала та наредба?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Неколико сведока се изјаснило да је видело ту наредбу али она као докуменат није усвојена пред судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није. Нема је?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, физички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу да је нема, или није прихваћена?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, физички је нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Физички је нема, то.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Није постојала пред судским већем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нас занима, добро. Да ли сте чули за Овчару и за догађаје на Овчари?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: За догађаје на Овчари сам први пут чуо '92.године, негде средином '92.године, а у свом животу никад нисам био на Овчари и у време док сам боравио у Вуковару ништа апсолутни нисам чуо о Овчари. Знам шта се десило на жалост, та дешавања су ме пратила задњих да кажем 12 година, тако да од оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ваше прво сазнање занима ме, Ваше прво сазнање везано за догађаје на Овчари, кажете било је?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Средином 1992.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Средином 1992.године?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Тако је. Из једног новинског чланка који је, не знам ко га је донео до команде бригаде дошао је тај новински чланак који је писан у једном од Хрватских медија, писаних медија, не знам тачно да ли је то био «Вечерњи лист» или не, ја сам добио фотокопију тог чланка у коме се наводе неки детаљи, на жалост ту је било спомињано и моје име у одређеним контекстима, нормално измишљени, тако да сам тада први пут чуо за Овчару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Јована Дуловића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Јована Дуловића сам први пут у животу видео у судници у Хагу, значи за његово име сам чуо и пре тога али лично сам га први пут видео када је ушао у судницу у Хаг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам да ли познајете некога од ове тројице сведока сарадника, односно сведока ту на том списку који имате пред собом?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Мислим да познајем сву тројицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сву тројицу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је сведок сарадник број «1»?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Сарадник број «1», њега познајем најбоље, што се тиче сарадника број «2», он је био на правцу колико се ја сећам капетана Бојковског, а сарадника број «3», сам први пут сам упознао у судници у Хагу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сарадник број «1», шта нам о њему знате рећи, ко је тај?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Он је био редован војник у саставу моје чете, био је војник у, колико се ја сећам у I воду, тим водом је на жалост командовао поручник Воштић, који је погинуо 05.октобра, значи три дана после доласка, био је одређен од стране поручника Воштића као курир код командира чете односно код мене, и у неким да кажем одређеним условима борбених дејстава он је те своје курирске дужности обављао у мојој чети односно на местима тамо где сам се ја налазио и где сам командовао. Ја хоћу да напоменем и да исправим неке ствари јер је сведок сведочио у Хагу и тамо је напоменуо неке ствари, а ја желим сада да их изнесем а то је да је он био мој курир, односно курир командира I чете, јер командир чете по формацији нема свој састав, значи он добија курире од командира водова, који су курири према командирима водова, значи он је био курир командира I вода, према командиру чете, али након погибије поручника Воштића ја сам га користио и за неке друге ствари онако како су то борбени услови налагали. Он је мој курир био до времена док ми нисмо добили такозване мотороле, средства за радио-везу, јер су средства која смо до тада имали такозвани РУП-ови 33 и РУП-ови 12 били прилично неефикасни у тим градским условима, а њих смо добили у неком периоду око 15-20.октобра.

Након тога ја апсолутно нисам ни имао потребе за куририма јер је главна веза у командовању у условима борбе у граду радио-веза а та радио-веза је функционисала заиста добро, тако да ја нисам имао поред те радио-везе потребе да шаљем курира било где, како би он извршавао и преносио нека од обавештења јер сам имао врло поуздану радио-везу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он након тога наставио своје курирске задатке код командира вода према Вама?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у смислу да сте га сретали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја сам можда на почетку пропустио да кажем једну чињеницу да је командир вода погинуо, I вод код мене, је погинуо 05.октобра, командир II вода водник Јовановић Дејан је био се разболео и он је 06., отишао из јединице и више се није вратио у јединицу а командир III вода потпоручник Хацић Елвир је остао заједно самном до краја борбених дејстава, али с обзиром да се бројно стање јединице битно сменило и да су формиран ти привремени састави потреба за таквом организацијом по водовима више није постојала, па сам ја командира III вода, односно потпоручника Хацић Елвира

одредио да он руководи ватром минобацача 82 мм и 60 мм, који су били из састава Територијалне одбране а који су били лоцирани, односно имали су ватрени положај на Петровој гори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вад добро разумео. Минобацачи?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: 82 и 60мм, то су минобацачи малог калибра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, из састава ТО?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Територијалне одбране, јер ја у свом формацијском састави нисам имао минобацаче. Ми смо затекли минобацаче на Петровој гори, на једном пољани која се налазила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то, шта је то, оделење, вод, оделење минобацача, вод минобацача?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Па они су дејствовали у одређеним моментима као оделења, у одређеним моментима и као један вод, у ствари колико се ја сећам била су четири минобацача 82мм, и два минобацача 60мм, значи не могу да гарантујем да је то прецизан податак али колико се сећам то је било тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког командира тог оделења, вода?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Они су имали неког командира кога ја не знам, али с обзиром да се радило о минобацачима који своје испољавају дејство посредним путем, значи нема директног нишањења и директног гађања по непријатељским циљевима, ја сам управо одредио потпоручника Хаџића који је једини поред мене имао завршену Војну академију и који је знао да руководи ватром, ја сам њега одредио, како, јер нисам имао поверења у те који су били из састава ТО, како би он руководио ватром тих минобацача и он је то за потребе на правцу моје чете, он је руководио са том ватром минобацача. То су значи минобацачи малог калибра, они дејствују у току наступања односно нападних борбених дејстава са ватром испред јединица а дејствујући по непријатељским положајима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете добили сте мотороле око 20.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Па ја мислим негде између 15. и 20., сад тачно не могу да будем прецизан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте остваривали комуникацију са овим јединицама са којима садејствујете?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Сви су они имали, командири група који су учествовали тог дана у борбеним дејствима они су имали мотороле, они, ја сам у току ноћи вршио припреме радио-везе, писао сам кодне називе за сваки правац, одређивао сам правце дејства борбених група и ми смо се ујутру пред почетак борбених дејстава састајали у Новој улици, окупљали се и ја сам сваком од командира који су тај дан учествовали у борбеним дејствима дао шему и распоред по коме ће његова борбена група тај дан да наступа. Значи они су имали обележене куће и они су знали, имали су свој кодни назив и знали су тачно којим правцем требају да наступају, ја сам имао директну везу преко моторола са њима и кад им ја кажем да зауставе борбена дејства, ја сам значи вршио координацију свих тих борбених група, они су зауставили, кад се указала потреба да наставе ја сам им давао сигнал да они наставе и тако смо функционисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те кодне ознаке су се претпостављам мењале свакодневно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Нормално, сваки дан и ја сам то лично радио, значи лично сам одређивао те шифре, кодове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са сведоком сарадником број «1» након тог 20., да ли га, где је он војно ангажован, ако имате сазнања у том смислу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Он је војно ангажован био у једном моменту то је мени сад тешко да се присетим прецизно, знам да је у неким моментима војно био ангажован у неким од тих борбених група, тачно у чијој групи ја не могу да се сетим, знам да је он једно време био ангажован на обезбеђењу, и знам да је боравио, ајде да кажем бринуо о некој безбедности тамо где сам ја спавао. Он је спавао у истој кући заједно са мном у Станковој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Колико се ја сећам највећи период, не могу сад да будем прецизан да ли је то у неким процентима али рекао бих око 90% времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог времен које сте Ви провели у Станковој кући био је и он тамо?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био војник?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Сарадник број «1» је био ајде да кажем у смислу способности био је изузетно способан, био је врло покретљив али је био прилично недисциплинован. Значи увек сам имао проблема да га задржим, да га усмерим тамо где ја желим, јер је он увек имао неке своје идеје, увек је он хтео нешто да уради што му није било наређено, али је био способан, уколико га пошаљем да нешто урадим он је био способан да то уради, да оде и да се врати и да ме извести да је то урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања о томе да је и у значајној мери прекорачивао та своја овлашћења и права?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Па није он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је имао нека поступања која су потпуно супротна добром војнику?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Пазите, ради се о рату, у тој ситуацији где сам ја углавном био сам са војницима ја сам морао да пронађем један најбољи начин функционисања на том делу ратишта, ја сам се максимално трудио да сачувам те младе војнике а између осталог и њега у свему томе. Значајних одступања од тих задатака, ја нисам имао сазнања да је он у некој битној мери, нормално то је он, имао је нешто не уради што му ја наредим, ја сам га тада искритиковао, не знам али да је то нешто битно угрожавало неку безбедност или да је он нешто радио ван неких да кажем норми ратовања, ван правила и прописа у сваком случају бих ја предузео одређене мере против њега, али ја нисам имао никаквих сазнања да он то у некој битној мери то ради. Могу да кажем да је он био, ајде условно да кажем помало недисциплинован али то није битно нарушавало неке односе где сам ја требао да повлачим неке драстичне мере против њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, чули смо овде тврдње, рецимо оптуженог Ђанковића, тврдње типа да су тамо наишли на неку кућу у којој су били неки људи, цивили, Јеховини сведоци, је ли, он се повратио и бацио им бомбу, били су људи у купатилу, он се повратио и бацио им бомбу и тако даље, дакле кршења правила и у том смислу, да ли имате неких сазнања?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја таквих сазнања немам, у сваком случају да сам имао, не само за њега, за било кога таква сазнања ја бих предузео сигурно мере, али за њега нити за било кога таквих сазнања у току борбених дејстава ја нисам имао. Значи ја не знам, не могу да гарантујем да неко то можда и није урадио, јер значи ја тих сазнања немам, у сваком случају да сам имао било какво такво сазнање сигурно бих предузео мере, а на мени је било да обавестим команданта батаљона, да командант батаљона нареди Војној полицији да се такво лице ухапси, а ја таквих сазнања у то време нисам имао, нити сам икада раније чуо. Ја сам прочитао ту изјаву Ђанковића док сам боравио у Хагу али за мене је она била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда претпостављам да сте имали и прилике да се упознате и са одбраном оптуженог Милојевића. Да ли знате ко је Милојевић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел га се сећате из тог времена, Вуковарског?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, да, како не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га знате из тог времена, јел имао неки надимак?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Из тог времена из Вуковара, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имао неки надимак?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Он је имао надимак Кинез, или Кине, како га је ко звао. Милојевић Предраг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда знате шта нам је он овде рекао? Да сте сутрадан, сутрадан дакле прича је од сутрадан, по догађају на Овчари, да сте били бесни, љути, на сведока сарадника број «1» у смислу да сте цео рат га чували и покушавали да га сачувате, а он урадио то што је урадио на Овчари?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, то није истина. То одговорно тврдим да то није истина, јер да сам ја тада имао та сазнања то се сигурно не би на томе завршило. За себе сам увек сматрао да сам био одговоран старешина и трудио сам се да дам свој максимум, првенствени циљ ми је био да заштитим прво те младе војнике, руководио сам се свим правилима и прописима, позитивним правилима и прописима који су тада важили и у то време, а да сам имао таква сазнања не бих рођеног брата поштедео а не сарадника број «1».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 18., су завршене борбе у Вуковару, Ви 24., одлазите са Гардијском бригадом за Београд, дакле интересују нас ови наредни дани, посебно 20. новембар, да ли се сећате тог дана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. Ја сам имао прилике боравећи у Хагу о томе доста да размишљам да лоцирам неке, да се подсетим на све те догађаје, и могу са сигурношћу да тврдим да се прилично добро сада сећам тога дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мало гласније само господине Радићу.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Опростите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да седнете па да се тај микрофон обори онда ће бити.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, није проблем да стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него, знам то, него да би сте били ближе микрофону, јер је овако незгодно, Ви сте високи.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ево ја ћу се мало нагнути да будем ближе. Сећам се прилично добро тог 20.новембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се можете сетити Ваших активности тог дана и те вечери?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. Тог 20.новембра, у неким јутарњим часовима једно од мојих првих активности је била да сам с обзиром да је претходни дан био одређен као дан када смо се ми вратили односно активни војници из састава моје чете, вратили смо се са једног обезбеђења болнице, круга болнице који је трајао не знам, неколико сати, и након тога ја сам издао командирима оделења који су тада чинили, ајде да кажем суштину, с обзиром да двојицу командира нисам имао, потпоручнику Хаџићу и воднику Стојановићу који је био мој четни старешина, издао сам задатак да се тог 20.новембра, војници врате на правце дејства чете, како би скупили сва материјална-техничка и експлозивна средства која је чета дужила, односно неексплодирана минско-експлозивна средства и све оно значи од војне опреме што је могло да се скупи а што је остало иза јединице или јединица које су боравиле на правцу дејства наше чете. Јако се добро сећам да су они отишли да тај мој задатак изврше а ја сам заједно са потпоручником Хаџићем отишао до болнице у граду, у самом граду у Вуковару. Тамо у болници смо се задржали једно каратко време, то је био неки временски период после поднева, значи после 12 сати, можда смо се у болници задржали неких пола сата, а након тога ја сам се сам пешице вратио до центра града, претходно сам свратио, неко ме је од војника који су били ту присутни позвао и свратио сам у један Вупиков подрум, у Вупиковом подруму остало ми је сећање да сам видео много бачви за вино, силазило се испод земље и ту сам видео бачве и цестерне са вином и приметно сам да је у то време, односно непосредно пре тога боравило јако пуно људи пошто је било разне опреме за спавање и ћебади тако даље, након тога сам се вратио и боравио сам у хотелу, где је капетан Зиројевић припремао једну, припремао хотел, односно салу код хотела, за конференцију за штампу.

Након тог боравка ја не могу тачно да кажем колико сам остао у хотелу код Зиројевића, али након тога сећам се да сам се вратио у састав јединице, значи на Петрову гору, око 6 сати смо, значи предвече, имали реферисање код командира чета су имали реферисање код команданта батаљона, а након тог реферисања код команданта батаљона нас неколико командира и старешина смо отишли до тада поручника Вучковића, који је направио вечеру за нас и који нас је позвао на ту вечеру.

То су биле од прилике неке моје активности у току тог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поручник?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Вучковић, он је био командир минобацачке батерије, из састава I моторизованог батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из састава тог I моторизованог.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам што говори име Радојка Вучковић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, никад у животу, ја сам се срео са тим именом и ја никад у животу нисам чуо за ту жену, нити имама било каква сазнања о њој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био на тој вечери код Вучковића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: На тој вечери је био капетан Зиројевић, били су неки војници из састава батерије поручника Вучковића, било је не знам, вероватно и пар тих мештана који су били из тог краја, са Петрове горе, чини ми се да је то било у једној кући у улици Ослобођења. Ја не могу сад да се сетим свих тих људи који су били то вече, али се сећам једне куће која је била неомалтерисана и сећам се да је било прилично топло, јер се ложила ватра, неке вечере, која је тад била у то време, шта се јело тачно то не бих могао сад да се сетим, али знам да смо тад били, а следеће вечери 21., је једну сличну вечеру правио капетан Зиројевић на свом месту, где је он тада био и где је боравио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако ту вечеру прави претходно рекосте, следеће вечери.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зиројевић, ове претходне то јест ове 20., овај Вучковић, па мислим како, ко то прави, ко то прави, разумете, ви сте војска, ви имате кухињу, у чијој је то организацији, тог типа, разумете?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Пазите, борбена дејства су била завршена и сви смо ми имали једну потребу да се растеретимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То разумем.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да осетимо, ајде да кажемо једно расположење које је битније било проткано борбом напетости, страхом и тако даље, и јако се добро сећам да је поручник Вучковић када смо били на том реферисању код мајора Тешића позвао све нас да дођемо, ја знам да је тада мајор Тешић, колко могу да се сетим да је он отишао, мислим у команду бригаде у Негославце, да је капетан Стијаковић као његов заменик остао ту на командном месту, мислим да је један од старешина који је био референт у батаљону, старији водник Бојић тако је ишао са нама, али не могу да гарантујем и да се сетим тога. Мислим да јесте, али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него питам, знате у ком смислу, у смислу да војска има кухињу неку своју, јел?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Па знате шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад да ли је то та храна која се тамо конзумира у организацији некога поручника, капетана, није важно, да ли је то храна која се требајује из оне редовне војничке кухиње или је то нека импровизација ту на лицу места у сарадњи са локалним становништвом?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Управо тако, управо тако. Значи то није било, не знам из неке централизоване кухиње, јер та централизована кухиња је постојала на позадинском командном месту у селу Берак, управо је то била једна импровизација уз сарадњу са тим мештанима који су живели у тим кућама, који

су боравили у тим кућама, како су они дошли до тога што смо ми јели, ја верујте, нити ме то тада интересовало, нити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је на тој вечери био присутан Милан Ланчужанин звани Камени?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, не, на тој вечери није био присутан нико од ових поменутих лица, од поменутих лица са којима сам ја имао контакт у време, значи док се ратовало, односно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Милојевић долазио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, на тој вечери где сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате шта је он изјавио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја знам шта је он изјавио и ја сам прочитао те изјаве и апсолутно ја то вече код поменуте те госпође Радојке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, он тврди да те вечери сте Ви били на вечери код те Радојке Вучковић, да се јео неки петао и пило, она је жена имала само једну једину литру црног или црвеног вина, тако некако, и да Вам је он рекао онако у кратким цртама шта је било на Овчари.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, то апсолутно искључујем, поготову, ја да сам. Пазите овако, ја сам покривао једну прилично велику територију у смислу правца дејства и ја сам се трудио да са тим људима који су боравили на тој територији да им увек на сваки начин помогнем, како сам ја знао и умео. Ја сам у току целог тог временском периода долазио код људи иако нисам имао ништа друго да им пружим бар сам се трудио неку топлу људску реч да им пружим, да их охрабрим, да им нешто саветујем и тако даље, и ја значи сам свраћао у те куће где су боравили људи, али апсолутно искључујем сваку могућност да је било ко па и поменути Милојевић да је он мене обавестио о дешавањима на Овчари апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу обавестио да су дешавања на Овчари до оног момента докле је он тамо боравио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, апсолутно то, апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он тврди да убистава до тог момента није било, али је било оно што је било, каква ситуација да је било и туче људи а Ви га уверавали ако је тамо војска да неће бити никаквих проблема, да се ништа не може десити, ако је тамо војска као што је била, е тако.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Видите, Овчара као појам, као појам у то време мени била тотално непозната чињеница, јер, пазите правац мога дејства је ајде да кажем један западни део Вуковара, значи то је једно насеље које се граничи према једном селу где су биле Хрватске снаге, значи тај правац, ја сам тренутно заборавио како се то село зове, али ћу се сетити па ћу Вам рећи. Значи апсолутно, ја нисам имао левог суседа, десни сусед је био Зиројевић, а леви сусед као јединица која је била у непосредном борбеном контакту мени није био. Значи био сам ту ослоњен сам на себе, Овчара је, ајде да кажем по неком ваздушној линији сигурно 10, 15, можда и 20 километара од мене, то је један цео град, ту се одвија много борбених активности, као појам Овчаре у то време ја нисам ни знао да постоји Овчара, нити шта је Овчара, нити шта се дешава, нити сам имао потребе да знам било шта шта се дешава ван мог правца дејства. Ја сам

могао да знам и требао сам да знам који је општи напад, односно општи циљ борбених дејстава, нападних дејстава у Вуковару, а Овчара која је била ван Вуковара, која је била на територији неке јединице тамо за коју сам ја сазнао тек у Хагу и добио чврсте доказе да је та јединица била на Овчари, ја нисам имао апсолутно никакве представе, нити је мене то занимало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево ја ћу Вам сад прочитати тачно шта Милојевић у овом смислу каже, ово је старана 11, транскрипата са главног претреса од 30.06.2004.године, из оног основног предмета, каже овако:

«Код тетке Радојке Вучковић на тој вечери је био и господин капетан Радић, ми смо седели на тој вечери, ми смо седели на тој вечери, та жена је спремила оно што је имала, од пића је била само литра црног вина, то ће и капетан Радић морати да потврди и та жена и сви сведоци који су били тамо. Ја сам капетану Радићу лично рекао да се нешто чудно дешава, значи да се нешто чудно дешава тамо, да нешто није нормално, он ме питао да ли је војске било тамо, ја сам одговорио да је било и војске тамо, он каже, не може ако је војске било, човек није веровао. Тек следећи дан после тога сам био с капетаном Радићем, често смо сарађивали и били смо често заједно. Тек следећи дан је он био страховито бесан, псовао је и мајку и оца и све и говорио је цео рат га чувам зар је морао сада да се окрвави. То су његове речи а зна се на кога се мисли, мисли се на господина сведока сарадника».

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, то није истина. Кратко и једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли је, али пазите, Ви имате проблем ту господине Радићу, па претпостављам да имате и за ове четири године, колико сте били у Хагу, и од својих бранилаца да имате поуке у том смислу да не одате неке тамо заштићене сведоке пред Трибуналом и тако даље. Реците ми ово, па у овом смислу размислите па ми реците да ли је пред Хашким Трибуналом у Вашем предмету саслушаван поручник Хаџић Елвир?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не. Он је био на списку сведока тужиоца али тужиоц га није позвао да сведочи, мада сам ја његову изјаву коју је он давао истражним органима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражитељима?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. Његова изјава коју је дао значи истражним органима Хашког Трибунала ми је била доступна и ја сам је прочитао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Чланови већа. Питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли познајете Калаба Наду?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Јел можете да је опишете у то време како је она изгледала?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: То ми је сад мало теже.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Мислим конкретнo, да ли је била у униформи, да ли у цивилном оделу, да ли је била наоружана, ипак сте Ви боравили у тој кући?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Сретали сте се са њом.
СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Пазите, Нада Калаба је била да кажем домаћица у тој кући у којој сам ја боравио, она је по мојим сазнањима супруга Станка Вујановића. Она је у тој кући по мојим сећањима готово свакодневно боравила, колико ја знам у време док је била у кући није била наоружана, не сећам се да је била у, мада не могу да искључим да је била и у униформи, али сигурно тврдим да није била наоружана и да у тој кући није имала, ајде да кажем у неком војном смислу није имала никакву улогу да је давала неку стражу, да је не знам било шта радила осим тога што је била домаћица у кући.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли сте чули ко је Вујо Златар?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Вујо Златар?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Вујо Златар?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. Осим тога да је учествовао у борбеним дејствима апсолутно ништа више од тога не знам о њему.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Кад, у ком периоду?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Значи у периоду док су се водила борбена дејства, ја знам да је он био рањен, али кад је био рањен, где је био рањен ја стварно о томе не знам ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли сте имали контаката неких са њим?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Па знате како, у тим борбеним дејствима сам имао прилике да видим све њих који су учествовали, значи осим онога, неке ајде да кажем уобичајене конверзације ништа посебно више са њим нисам имао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли знате Радак Саша, да ли је имао неки надимак?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, Цетиње, он је на свом шлему био написао назив Цетиње и тако смо га у неком кодираном називу и звали Цетиње.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли су постојале неке шифре, рецимо свака група да ли је имала неку шифру, рецимо када се јављате путем мотороле и тако да ли се јавља?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, ја сам се њему обраћао као Цетиње, док сам разговарао са њим у току борбених дејстава, док су трајале борбе ја сам се њему када је он учествовао у борбеним дејствима обраћао као Цетиње.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли сте се обраћали у том смислу као што, по надимку или зато што је то шифра његове групе Цетиње?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја сам њега познавао као Цетиње, јер кажем ми смо се нормално, правила комуникације радио-везом пошто је радио-веза подложна слушању значи и од стране непријатеља, нормално ми нисмо откривали наша имена а Цетиње за некога ко не зна ко је Цетиње била само шифра, и ја сам њега звао Цетиње, а како се његова група, да ли су јој они интерно дали назив Цетиње или не, ја то стварно не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали у то време, у Вуковару пумпарицу, пушку пумпарицу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Пумпарицу сам био добио на поклон, значи након завршетка борбених дејстава, и ту пумпарицу сам био добио на поклон од Мирољуба и Мирољуб ми је ту пумпарицу из неког разлога тражио да му је вратим да је неке друге поклони, наводно да ће он мени поклонити другу и ја сам њему ту пумпарицу вратио, коме је он дао стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се све дешава, када?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: То се дешава када су борбена дејства већ завршена. А имао сам другу пушку која је била слична пумпарици то је била пушка «бровинг» она је била петометка, али је то полуатоматска сачмарица, није као пумпарица где сваки метак мора посебно да се репретира и да се убаца у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А имали сте ту другу «бровингову» петометку?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. Та друга пушка се значи зове «бровинг» и она у свом магацину има простор за пет ловачких патрона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Да ли сте ту пушку давали на коришћење сведоку сараднику број «1»?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, нисам је никоме давао на коришћење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је он неовлашћено, јел имате сазнања да Вам је он то евентуално неовлашћено узео?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, немам таква сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Понео, однео? Да ли сте посећивали или посетили ако је једном приликом било, Вују Златара овамо у.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Опростите нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вују Златара, да ли сте евентуално били у ситуацији да га посетите овамо у болници у Београду, да га видите или је он долазио у Топчидеру у посету неким војницима, након завршетка борбених дејстава?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Тог 14., односно и након тога ја сам осећао потребу, своју људску потребу да обиђем те рањенике који су били на ВМА, ја сам, не могу да кажем колико често али сам ишао на ВМА, обилазио сам те рањенике које сам познавао са подручја Вуковара и вероватно уколико сам наишао на Вују Златара међу осталима да сам и њега обишао. Ја сад не сећам се кога сам конкретно и појединачно, али значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево тог 14., ако сте били по Мирољуба на ВМА, Вују Златар је тада тамо, на ВМА, па у том смислу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. Али ја се не сећам, ја једино кога се сећам тог 14., и ко ми је остао у једној, ајде да кажем упечатљивом сећању то је био један дечко кога смо ми звали Азањац, ја тренутно не могу да му се сетим имена и презимена, који је у једном моменту борбених дејстава из Вуковара нестао и ја сам имао нека своја сазнања да је он напустио ратиште у Вуковару, да је, ајде да кажем дезертирао и да је побегао, а њега сам срео у болници без руке и без ноге, што је за мене деловало фрапантно јер сам, ајде да кажем на неки начин се огрешио према човеку јер сам мислио да је побегао. Једино апсолутно само се њега, он ми је остао у том сећању и сећам се покојног Милана, кога су звали Гута, који је исто био рањен у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је човек?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је човек?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Он је из Смедерева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосифовић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Јосифовић, опростите, нисам могао тренутно да се сетим. Значи Милан Јосифовић звани Гута, који је био исто рањен у, сећам се да је он био рањен у насељу Бошко Буха, то је могло да буде негде 08., не могло него тачно 08. новембра, с обзиром да је 08. новембра Митровдан и да је он Митровдан узео за своју славу а ја сам у неколико наврата ишао у Смедерево код њега на његову славу, по његовом позиву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније или?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Касније, након Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у односу на то Гутино рањавање, кад је, да ли имате евентуално сазнања кад је Вуја Златар рањен?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је он долазио евентуално у посету Вашим војницима, по повратку Вашем овом у Београду?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја не могу то нити да искључим нити да потврдим јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ако се сећате, наравно.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, не сећам се тога. Ја знам да су долазили људи, да су се јављали, али ко је конкретно од њих то у то време мени је била, ајде да кажем нека нормална појава да неко ко је, не знам дошо неким послом у Београд па да је свратио да обиђе некога, да поздрави некога, то ми је било, нисам се трудио те детаље да запамтим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Ваши војници, млади војници и међу њима сведок сарадник број «1», били примерни војници у смислу војничког изгледа, потшишани, обријани, у униформу, да, колико се то могло наравно, униформа, одговарајућа, прописана, задужена или каква друга?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. Док су били у условима касарског живота и рада то јесу били, док смо били у борби у Вуковару не могу да кажем да јесу с обзиром да, пазите, у рату сви војници добијају, ајде да кажем борбене задатке, и све те борбене задатке извршавају самостално. Значи они су дужни да извршавају задатке које су добили од претпостављених командира, и дужни су да поштују правила ратовања, позитивна правила и прописе. Е сад, на неки начин у Вуковару то је био један јесењи и ајде да кажем полузимски период где смо ми често били покисли, где смо често били промрзли и онда се дешавало с обзиром да нисмо имали резервне униформе код себе, често се дешавало да неко коме је зима узме неку другу јакну, да неко ко је поцепео панталоне промени те панталоне, тако да сам ја и сви остали командири на неки начин то толерисали јер је било битно да свима војницима сачувамо здравље него да их одржимо у оном правом војничком смислу, да они буду као војници из касарне. Значи

дешавало се да појединци не знам, услед овога или онога разлога промене део униформе и да обуку нешто што им је топлије и нешто што им је прикладније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок сарадник број «1» у том смислу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. Ја знам да је он имао неку јакну зелену и да, колико се сећам, да је он ту јакну облачио, ја искрено да Вам кажем нисам му давао никакве примедбе искључиво из тог разлога зато што, ајде, хтео сам да свима њима ако му је та јакна топлија од оне коју он има, да ли је поцепао, да ли је испрљао, да ли је ово или оно, искључиво из тих разлога. Сећам се да је имао неку зелену јакну али кад је носио и шта је носио, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везивање мараме око главе, чела?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Па знате шта, он док је био у тој Станковој кући, он је ајде да кажем поштовао моју личност као претпостављеног старешине и он преда мном није то радио, значи ја знам за ту његову, ајде да кажем условно, дечачку потребу да се обележава не знам, са том марамом, јер није он то једини радио, то су радили и поједини добровољци и тако даље, имали су неку потребу да себе истакну или обележе на неки начин. Док сам ја био заједно са њим, он је трудио се да буде у неком максималном смислу војник онако како би требало да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са њим имали било каквих вербалних или можда и физичких сукоба?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Физичких нисам никада а ако сматрате вербалним сукобом то што сам ја много пута тражио од њега већу дисциплину, значи захтевао нешто од њега, то сам сматрао да је моја дужност да радим а не да се ја, значи нисам комуницирао у неком смислу да сам ја са њим друг, него сам ипак истицао то да сам ја његов претпостављени старешина и да он мора да поштује мој чин и моју личност као претпостављеног старешине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада је 11.20 часова, направимо 20 минута паузе па ћемо наставити.

АДВ.ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Ја се извињавам председнице већа, једно само питање изван процесне природе пре него што почнемо. Само сам хтео да Вас питам поводом Калаба Наде, с обзиром да је јуче било актуелно то питање, кад ће она бити пребачена из болнице и да ли сте се чули са начелником болнице, с обзиром да је она још увек тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Калаба, Ви сте још увек у болници, јел тако? Па о томе одлучују лекари, и ја са тим заиста немам никакве везе, ја сам јуче разговарао са неким тамо начелником, или што је већ, на том одељењу, изразио му значи пренео му вашу молбу у том смислу, Вашу молбу да Вас се врати тамо, он је то прокоментарисао управо онако како сам и очекивао у смислу судија не одлучујете Ви о томе него ја, односно ми, рекох знам, али морате бити свесни чињенице да мени долази у судницу, дакле у судницу долази жена из болнице, за коју се тврди да је процесно способна и за коју се тврди да је медикаментима опорављена, па рекох, са Вашим колегама размислите о тим чињеницама, то јесте могуће, као што је могуће исто да неко буде просто неспособан иако није у болници, могуће и да је неко процесно способен иако долази из болнице, значи све су варијанте могуће, али мало то смета, и ја сам их замолио да у том смислу

они размисле, и он је обећао да ће јутрос консултовати своје колеге на одељењу у том правцу, шта ће урадити зависи само од њих, ето толико госпођо Калаба.

Добро наставићемо саслушање сведока Радића.

Настављено у 12.05, након паузе ради одмора.

Мало смо закаснили, имали смо проблеме техничке природе, и у том смислу ја се извињавам. Дакле дајте сведока Радића, молим вас.

Претпостављам господине Радићу да је ова пауза и Вама одговарала.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставићемо са Вашим саслушањем. Када сам Вас мало пре питао да ли сте имали неких сукоба па и вербалне природе са сведоком сарадником број «1», нисам Вам предочио тврдње овде оптужене госпође Калаба Наде, која говори и о једном догађају 19.11. Наводно купљено је неко оружје, сведок сарадник је на ову кућу где Ви боравите, дошао са неким возилом застава «101», пуним оружја, и одбио да Вам то оружје преда, каже овако: «када је», дакле сведок сарадник «требао предат капетану Радићу пушку, црну пушку коју је држао у рукама, он је то одбио уз веома вулгарне речи, сео у ауто и отишао».

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Та ситуација се није десила. Значи видите. Ја сам се трудио да као старешина у једној ратној ситуацији оставим ауторитет, односно поставим једну границу између свих потчињених и свих лица који су се кретали на тој територији, апсолутно би било недопустиво да ја такву ситуацију прихватим и оставим таква како је Ви сад читате на основу изјаве сведока, јер би тиме мој ауторитет био битно пољуљан, у ситуацији где сам ја морао да руководим и да командујем да испољавам неку своју старешинску иницијативу, самоиницијативу, да намећем свој ауторитет војницима, и осталима који су приступили на тамо, значи апсолутно је такво понашање моје би било недопустиво, и ја то никад нисам допустио. Поготову не војнику који је из активног састава, значи то о чему сведок говори је апсолутно ајде да кажем, не знам из којих разлога али то се није десило. Нећу да кажем да лаже али та ситуација се није десила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. Само још једно разјашњење, када сам Вас мало пре питао везано за поручника Хацић Елвира, да ли је саслушаван пред Трибуналом, Ви рекосте да није саслушаван, али да сте имали прилику да се упознате са његовом изјавом датом, коју је дао Хашких истражитељима, да ли је та изјава уведена у доказе тужилаштва у Вашем предмету или не?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није. Добро. Дакле није.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођа Калаба тврди да је са њом тог дана кад се дешава Овчара, с тим што она сматра да је то 19.11., не 20.11., да је са њом на Овчари био и поручник Хацић Елвир, да су заједно били присутни када је сведок сарадник број «1», из хангара извео једног заробљеника. Да ли имате икаквих сазнања о томе, било од Калаба Наде или од поручника Хацић Елвира?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја сам прочитао изјаву коју је потпоручник Хацић дао Хашким истражиоцима, и ни у једном моменту он тако нешто није изјавио, познајући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ово тврди госпођа Калаба, ово што сам Вам сад предочио то су тврдње госпође Калабе.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Разумем шта кажете, али он у својој изјави тако нешто није навео, а познајући Хацића ја сумњам у истинитост тих речи. Значи моје мишљење да Хацић није био на Овчари, мада ја то не знам и не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је поручник Зјајо Мурис и поручник ваљда је био у то време, Зјају Муриса?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Он је био један од старешина из јединице Војне полиције, односно из једне специјалне јединице која је била звана противтерористичка чета, односно он је био из једног старешинског противтерористичког вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Састављен од смо активних старешина?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Састављен само од активних старешина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он саслушаван у поступку против Вас пред Хашким Трибуналом?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја морам да се оградим, он је саслушаван као заштићени сведок и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је оно о чему смо мало пре и причали. У реду. Питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте му председниче поставили питања он је одговарао, мада је најпре и у свом неометаном излагању нешто причао о територијалцима, Територијалној одбрани Вуковара и тако даље, па је у једном тренутку поменуо чини ми се на Ваше питање и дао је одговор да је јединица којом је командовао Мирољуб Вујовић бројала око стотинак бораца. На питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Борбени део.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то борбени део.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није знао колико је бројност јединице којом је на правцу Бојковског био Станко Вујановић али зна да је он имао једну јединицу. Ја бих Вас молио да предочите исказ сведока Јакшића, од 19.06., ове године, када је на главном претресу на страни 6-7, говори о томе да су постојале још неке јединице ко је био на челу тих јединица Територијалне одбране и који је њихов бројни састав био, па да каже да ли он дозвољава ту могућност, да ли зна нешто о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам ја то, али ако сведок сведочи и тврди овако на овај начин на који то тврди. Јакшић нам је говорио о бројном саставу, оно прецизно, по некој својој бележници, значи оно буквално толико и толико бораца и тако даље, па ми је депласирано то предочавати сведоку у ситуацији кад сведок има нека врло, врло по њему оскудна сазнања те врсте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли му значи нешто презиме Фот?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То да, то да.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Фот Дарко је био један од командира једне од чета у време постојања одреда Територијалне одбране Вуковар, којом је командовао Душан Јакшић, али о његовом месту, улози и свему осталом ја немам апсолутно никаква сазнања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли му значи нешто име Пејић, презиме?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Осим тога да сам чуо то презиме апсолутно не знам ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, јер за то лице говори сведок Јакшић, јел могу да кажем, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да су били такође командири тих јединица истог нивоа с тим што је једна била наводно 72 борца, друга 45, па се 02.октобра, једна од тих јединица распала због погибелји већег броја чланова, и дошло је до преструктурирања. Још нешто бих желео да му кажем, односно да га питам везано за тај исказ сведока Јакшића од 19.јуна ове године, он говори о смени на челу Територијалне одбране Вуковара када је наводно смењен и на његово место дошао Мирољуб, и говори да је то учинио наводно, односно саопштио му Шљиванчанин, мајор у то време. Да ли нешто то може да му помогне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас то нешто подсећа?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И говори о једном периоду који је везан за пад Миловог брда, извињавам се.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Личних сазнања о смени капетана I класе Јакшић Душана, са дужности команданта одреда Територијалне одбране Вуковар, немам никаквих, значи личних сазнања, сва моја сазнања су везана уз оно што сам чуо у процесу који је вођен пред Хашким Трибуналом. Ја могу да кажем по свом сећању шта је он изјавио пред Хашким Трибуналом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не морате.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ако је то интересантно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли зна нешто о пријему код Савезног секретара за Народну одбрану након завршетка борби у Вуковару, да ли је тамо био присутан, да ли зна ко је био тамо од ових лица о којима данас говори?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Осим тога да је мајор Тешић нас командире чета, на редовном реферисању које је било 20.новембра, обавестио да иде на пријем код Савезног секретара, ништа друго не знам, сва остала сазнања су накнадно, значи од тога дана нисам знао ни ко иде, ни зашто иде ни по чијем позиву, значи он је нама рекао да иде у Београд код Савезног секретара и ништа више, сва остала моја сазнања су из процеса који је био у Хагу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било каквих предлога типа да оду неки истакнути борци, да се од Вас тражи да ли имате кога да предложите у том смислу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, мајор Тешић тада у то време није тражио од нас, колико се ја сећам, нити смо ми предлагали да било ко иде од бораца, од војника, не знам ни ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево конкретно, директно. Да ли зна да ли је Мирољуб Вујовић био на том пријему и у ком својству?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, знамо да је био. Шта ћемо добити тиме што ће нам сведок знам или не знам. Знамо да је био. Рекао је да је био, видели смо да је био. Добро. Да ли знате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Значи ја знам да је Мирољуб Вујовић био, а све остале чињенице и податке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком својству, пита Вас заменик?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја стварно не знам ни ко га је позвао, знам да је отишао хеликоптером, све ово остало, јер из онога сведочења које сам ја чуо, то сам чуо, значи да је отишао, да ли је отишао заједно да мајором Тешићем, сад се и тога не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Јовица Кресовић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Само име и презиме, али личност мислим да, можда кад би ми се човек представио и рекао ја сам Јовица Кресовић, вероватно бих га познао али сад, са ове дистанце, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад Вас питам да ли знате ко је, ја мислим у смислу шта је радио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако га знате. Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте председнице питали на почетку да ли познаје и кога од окривљених, он је рекао да познаје све, Ви га онда после поименице нисте питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И члан већа. Дозволите ми да, немојте ме прекидати. Члан већа је питао па је он рекао за нека лица, ја бих сад молио да му се предочи или да му ја предочим имена осталих против којих је подигнута оптужница па да каже да ли их зна или не зна, у којој су јединици били, каква је њихова активност у то време била?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тачно је то, рекли сте за Вујовића. Да ли знате ко је Перић Јовица?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Пазите, са тим људима сам се ја виђао, ја са ове дистанце сад не могу да се сетим ко је Перић Јовица али сам чуо за то име и знам да је био тамо, али сад, са ове дистанце не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Војиновић Милан?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Такође сам чуо за њега, али сад не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чули, да ли сте за то име чули у то време боравка тамо у Вуковару?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: У то време, да. Ја нисам са њима, ја сам можда контактирао у неком формалном смислу, добар дан за добар дан, како сте, шта има ново и тако даље, али у то време сем тих неких, ајде да кажем општих и формалних података мени није било важно ко је од њих појединачно, осим ако није био у неком командном смислу укључен, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хусник Ивица?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Председниче јел можете да кажете и надимак тог лица, можда ће помоћи, а одмоћи неће сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да потврђује да га зна из тог периода, сад шта и како.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У којој јединици је био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево не зна ништа више, ништа детаљније. Чули сте сведока.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Видите, прошло је доста година, па мислим да не може да одмогне ако се каже надимак неког лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мића Медоња.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, и за њега знам да је био у делу који је био под Мирољубовом командом. Шта је конкретно радио ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је, човек каже да је био у некој позадини тамо, код неке кухиње па онда ето држао стражу према, да ли према Богдановцима.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: И то је могуће, ја не могу да Вам потврдим ништа конкретно јер стварно ја њима нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после у претежном делу шишао војску.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да је шишао војску можда појединачно, али организовано шишање војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него то му је било задужење да шиша војску.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не знам, о томе не знам ништа. Могуће, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хусник Ивица. Јесте ли желели нешто.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Баш сам, управо сам и хтео да тражим одговор, пошто сте Ви питање поставили за Хусник Ивицу, да ли га познаје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, па ево, идем редом.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идем редом. Хусник Ивица?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Тог имена се сећам само из поступка пред Хашким Трибуналом значи не могу да се сетим да сам га познавао у време из Вуковара, можда ликом али по имену и презимену не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Војиновића и Перића, кажете из тог вуковарског периода?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ево Перић је ваљда негде око 15. септембра отишао из Вуковара, боравио у Београду и у Вуковар се вратио мислим 14, 15, 16. новембра?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ако дозволите, ја сам рекао да се не сећам појединачних детаља, рецимо имена које је у то неко време, ајде да кажем функционисало међу нама, ја се сећам тих имена, презимена, али ликова као сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све ово због тога што бих Вас замолио да пробате да добро размислите и да разлучите тачно кога се сећате из тог периода а кога знате из поступка који се водио против Вас па сте били у ситуацији да неколико година само о томе размишљате, проучавате документа и тако даље, па да не

дође до преклапања, односно до неке забуне, зато добро размислите да ли неког знате из тог периода или га знате из Вашег поступка, разумете?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер сам ја потпуно свестан тог проблема. Маџарац Предраг?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Само имена и презимена се сећам из времена док сам био у Хагу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубоја Марко?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Њега се сећам из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате у којој јединици је био?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Мислим да је био у Левој суподерици, да је био један од командира тих група које су учествовале у тим нападним дејствима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, за Милојевића сте нам рекли, за Златара сте нам рекли. Мугоша Горан?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Само по имену и презимену из Хага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шошић Ђорђе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ако је то лице кога смо ми звали колико се ја сећам Чича, онда се сећам и лика из Вуковара, ако је то то лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој јединици је био?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Мислим да је био у Левој суподерици, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А можете ли га описати?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Мислим да је носио брадицу, онако краћу, сад можда неких педесет и нешто година, око педесет година у то време, сад ништа преко тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Висок, низак, мршав, дебео?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Сигурно је био нижи од мене, мислим да није био дебео, да је био онако просечног изгледа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било шта карактеристично, ништа?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ништа посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте за Ђанковића. Катић Слободан?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, њега се сећам из Вуковара, сећам се из тога што је он из Земуна, исто одакле сам и ја био рођен и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неки надимак тамо?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја се не сећам његовог, ја знам да сам га звао презименом Катић, знам да је Земунац и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој јединици?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: У Левој суподерици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Левој суподерици? Калаба, Драговић Предраг?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Драговић Предраг «Цеца» из Сремске Митровице, њега се сећам из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој јединици је он био?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Он је био такође у Левој суподерици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лева суподерица? Добро. Ево, остао је Радак Саша, за Радака сте нам рекли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је напустио Југословенску народну армију и зашто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате одговорити на то питање ако не желите.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Немам никаквих проблема. 1993. године сам напустио Југословенску народну армију по сопственом захтеву. Ситуација је те године била врло тешка, моја породична ситуација је била таква да плата од које сам издржавао породицу, отац ми је био болестан, мајка није радила, брат у то време није радио, морао сам да се бавим нечим како бих помогао себи и породици да преживе и то је био основни разлог због кога сам напустио војску.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже нам данас сведок да је први пут сазнао за то што се десило на Овчари из једног новинског чланка током 1992. године, ако сам га добро разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је након тог сазнања предузео неке радње ради провере те информације, валидности те информације и да ли се информисао и шта је сазнао о томе евентуално?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Пазире, то је био новински чланак који је био доступан широј јавности. У то време ја сам примао дужност заменика команданта батаљона војне полиције која је била у саставу 46-ог пука која је била стационирана на Авали. Значи, нити сам осећао за своју потребу, значи осим личне заинтересованости нити ме је закон на то обавезивао да било шта предузимам јер никакве надлежности више нисам имао у Вуковару а поготову нисам имао никад надлежност ни на Овчари. Да је то било нешто везано за правац дејства на коме сам ја био, онда бих имао за своју потребу и личну и људску и старешинску да проверим шта се то десило на правцу дејства моје јединице, с обзиром да то није била зона у којој је била одговорна, ни командант батаљона ни јединица, ни први батаљон ни моја трећа чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али сте ипак, како сами рекосте, помињани у том чланку у негативном контексту?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. Осим тог непријатног изненађења ја сам разговарао са неким другарима о свему томе али ништа ван тога. Значи, нисам имао потребе да било шта истражујем нити сам имао могућности да било шта истражујем, јер сам још увек био на дужности командира чете у првом батаљону, а кажем, припремао сам се да примим дужност заменика команданта батаљона на Авали тако да осим тога ништа више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не могу да верујем просто да Вас није занимало да ли је неко од евентуално људи које познајете у томе учествовао? Да ли сте некада, пардон, да ли је некада контактирао након овог догађаја са сведоком сарадником број 1 уопште?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, контактирао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У каквој прилици?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: У пар наврата сам се виђао са њим у Београду. Једне прилике сам био код њега на свадби када се женио, позвао ме је и ја сам са својом супругом био на тој свадби.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте икада са њим причали о догађајима на Овчари?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Никад. Мислим да је то тема коју он није смео да проведе преда мном јер је он знао и познавао моје ставове и моја размишљања на ту тему, тако да апсолутно никакве представе нисам имао о његовом учешћу до изјава које сам добио у Хагу. Чак у разговору са својим адвокатом ја сам свом адвокату предлагао да ангажује и да обави разговор са сведоком број 1 у нади да ће ми он помоћи у сазнањима неким која сам ја претпостављао да можда има као војник. Апсолутно никакву представу нисам имао да је он, значи, по својој сопственој изјави о свему томе и учествовао. Да сам имао представу сигурно бих предузео одговарајуће законске мере против њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не питам ја то сведока у то време, него га питам накнадно да ли је од тог сведока сарадника да ли је с њим причао везано за овај догађај?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, рекао је никад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је његов брат причао са сведоком сарадником број 1 везано за овај догађај?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања те врсте?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја знам да се мој брат виђао у смислу контакта, остваривања контакта између сведока сарадника број 1 и мога адвоката. Он је, да кажем, условно био посредник, а мој брат је апсолутно био искључен из свих тих догађаја, апсолутно нема никакве везе нити верујем да је имао он било какво питање у том смеру према њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је накнадно, значи говоримо накнадно имао или дошао до сазнања да је било ко од ових људи чија сте му имена прочитали против којих се води поступак има било какве везе с овим догађајем на Овчари?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Само у време док сам био у Хагу. Пре мог одласка у Хаг никаквих сазнања нисам имао, осим тога што сам прочитао 1992. године и мислим да је био један чланак, не знам у којим новинама, мислим да је био да ли у «Политици експрес» 1995. године из писања Јована Дуловића у том чланку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па та сазнања до којих је дошао у Хагу, јесу ли то сазнања нека везана за исказе неких сведока тамо који су саслушавани или су то нека сазнања друге природе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из предмета, кад каже у Хагу, онда то сматрам из предмета који је вођен против њега? Даље молим?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли је са сведоком неко службено лице војске или ван војске, није битно, разговарало о критичном догађају и када, ако јесте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икад икоме давали изјаве, не у овом поступку него икад икоме пре тога? Војска, полиција, било ко?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: 1998. године, мислим да је био фебруар или март месец, нисам сад сигуран, ме је позвало једно службено лице из Управе

безбедности из војске и они су са мном обавили један информативни разговор а 1998. године сам сведочио пред војним судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ово 17.12?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Мислим да је то било 17.12, да отприлике у ово време 1998. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је то?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: И то је то. Никаквих више до одласка у Хаг, никаквих више контаката са било којим службеним лицем нисам имао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пошто је председник већа питао то једно друго лице, сад сам се ја охрабрио да ја то питам. Да ли је сведок сарадник број 1 сведочио у Хагу у његовом процесу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је да јесте. А да ли зна под којом шифром?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам ја.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јуче сте рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добили смо пресуду. Ево да искористимо прилику, добили смо пресуду, али она је, тражили смо уосталом, оно прича од прошли пут, али је она на енглеском језику. Колико сам ја схватио верзија на српском језику неће бити до марта месеца али онолико колико можемо да схватимо имамо неку представу и о томе под којом шифром је он сведочио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја не знам да ли сам добро разумео, али извините ако нисам. Каже, учинило ми се да је рекао сведок да Мркшић није био надлежан да командује територијалним одбранама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да није имао ингеренција да поставља и смењује.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те ингеренције није имао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А чуо сам даље да је имао Тешић, командант батаљона који је био под командом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није то рекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок је рекао да им је прикључена нека крагујевачка бригада резервиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, неки људи из Крагујевца, из крагујевачке неке јединице, тако је рекао.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, ја могу да објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За обезбеђење достигнутих положаја, јел' тако?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али мене интересује да ли су они били претпочињени пуковнику Мркшићу, та бригада?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја ћу бити, трудићу се да будем прецизан. Ради се о једном одреду резервиста из Крагујевца који су дошли из «Црвене заставе». Значик, ту се не ради о 80. крагујевачкој бригади која је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је била?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Која је била стационирана у реону Овчара. Значи, то се ради о једној другој јединици која је дошла са наменом и задатком који је добила од.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мене не интересује та друга јединица, мене интересује ова 80. моторизована крагујевачка бригада, па ме интересује да ли је та 80. то је био командант Војновић, је ли она била претпочињена гардијској бригади?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: О тој 80. моторизованој бригади из Крагујевца сва моја сазнања су из процеса из Хага. Значи, апсолутно никакав контакт са њима никада нисам имао и нисам знао да постоје док нисам отишао у Хаг.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте знали ни да су под командом Мркшића или нису?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није знао ни да постоје на том терену.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте знали да постоје на терену тамо?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Онда ништа. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим? Браниоци?

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Сведок је говорио да је његова чета поступала у садејству са четом, како каже Територијалне одбране Мирољуба Вујовића, Станка Вујановића и других и да је он био координатор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само Мирољуба Вујовића.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да, Мирољуба Вујовића, јер је то било на његовом правцу. Да ли је сведоку можда познато да је донета била нека одлука од војних власти да се мештани који су затечени, који су на неки начин, било који начин организовали ту, припајају његовој чети или да остану тако припојени његовој чети као војник Мирољуб Вујовић и остали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, припајање

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Припајање, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Припајање, не садејства него припајање? Јесте ли разумели питање?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, да, разумео сам.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли постоји нека одлука?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Видите, сви прописи по којима се врши организација у неком формацијском смислу су у војсци регулисани. Правило чета вода, изричито напомињем у којим условима могу и које јединице могу да се придају пешадијској, односно моторизованој чети. Ниједно правило, ниједан закон не каже да територијална одбрана, поготову не одред који је по формацијски већа јединица од чете не може да се придода једној пешадијској или моторизованој чети. Значи, таква одлука о којој говори господин адвокат није постојала нити је таква одлука мени икада била саопштена.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Добро, то схватам да Мирољуб Вујовић и остали нису били војници у Вашој чети?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Тако је.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Добро, да буде јасније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Рекли сте да Мркшић није могао извршити смену нити је то урадио ако је било смене Јакшића па после постављен Вујовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је рекао да није могао. Да ли је или није, он то не зна.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Управо то, да ли је то могао Шљиванчанин да уради ако Мркшић није могао? Сад ћемо питати.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Значи, сва сазнања која су везана за смену капетана прве класе Јакшић Душана сам сазнао у току процеса у Хагу. У то време, значи, осим оне приче где је словило да ће уместо Јакшића доћи Мирољуб, апослутно конкретан како се то десило, ко је то уради.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: То је јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад имамо проблем господине Радићу. Мало пре сте рекли, дакле, то негде пред крај борби Мирољуб је словио као командант, а сад кажете да ће доћи до смене. То су значајне разлике. Ово би било будуће време да ће тек доћи до те смене, а мало пре сте рекли да је та смена практично извршена јер је овај словио као тренутни командант.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: То је јасно. Управо сам то хтео да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тачно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ево само тренутак, ја ћу вам говорити значи о својим сазнањима. Значи, оно што сам покушао и у току прве сесије да објасним, значи, након пред завршетак борбених дејстава Мирољуб је словио као командант уместо Јакшића. Да ли је неко ту смену извршио, да ли је то урадио Шљиванчанин или Мркшић. Ја знам да законски њих двојица то нису могли да ураде зато што.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: А Тешић јел' могао?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, није могао ни Тешић. Значи, то је могао да уради по мојим сазнањима, начелник штаба Територијалне одбране који је био претпостављени Јакшићу.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли знате ко је био у то време?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја то не знам. Значи, то је могао он да уради, начелник регионалног штаба или у том делу ратишта то је могао он јер о тој линији он је био претпостављени Јакшићу. Ко је то лице, ја то стварно не знам нити сам икад то знао, а све везано за смену о којој Ви причате, да кажем условно смену, сва моја сазнања имам јер та су питања постављена пуно пута у Хагу и све то што сам чуо значи то су сазнања која сам стекао у Хагу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Молим вас само да будем прецизан. Да ли је Мирољуб икад постављен за команданта Територијалне одбране, ја то не знам. Значи, да ли је и ко га је и зашто га је поставио, да ли је имао право или није имао право, ја то стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо овако господине Радићу. Ви кажете у то време Мирољуб је словио, дакле то је то време неколико дана пред, како Ви то објасните, између његовог повратка са ВМА и завршетка борби и тако сте ми рекли да је то у том периоду? Јел' тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у том периоду од 17-18.11. јер имамо сигурне датуме, по вашем сећању, били у ситуацији да одлазите на командно место код Вашег претпостављеног команданта Тешића? Да ли је тамо био, рекли сте да је тамо стално био Јакшић, да ли је сада тамо Вујовић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Колико се ја сећам није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада тамо Јакшић? Да ли је и тада тамо Јакшић у то време када је Мирољуб говорио као нови командант? Разумете?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја не могу да будем децидиран и да будем прецизан јер стварно се тог детаља не сећам да ли је. Ја знам да смо ми много пута готово свакодневно долазили на командно место, понекад и више пута у току једног дана и да сам ја врло често тамо виђао Јакшића. У којим временским периодима је Јакшић боравио, а у којим временским је одлазио на неке своје задатке, ја то стварно не знам нити је то мене у том моменту интересовало. Сигуран сам, значи да Мирољуб у то време када се говорило да ће он заменити Јакшића да га ја нисам виђао као што сам до тог периода виђао Јакшића код Тешића. Он је можда долазио, можда је са њим разговарао, вероватно јесте и претпостављам да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у време кад сте Ви били тамо тамо га нисте виђали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја се стварно не сећам. Ја се тог детаља не сећам.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Имам само једно питање. Сведок је говорио о Територијалној одбрани, па ме интересује да ли можда зна где је био штаб Територијалне одбране Вуковара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је уопште тај одред Територијалне одбране о коме сте говорили да ли је имао штаб? Да ли имате сазнања те врсте?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Опет кажем то сазнање сам стекао у Хагу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не знате из тог времена.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли имате Ви сазнања где је био штаб?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Из мог сазнања знам да на Петровој гори да је Мирољуб имао једно место у једној кући где је он долазио. Да ли је то било његово место.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Боравиште можда?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Боравишта или није.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Не питам то.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Мислим да у тој кући није спавао мада не знам. Једно време сам можда, једну, две или три ноћи сам преноћио у тој кући где је и он спавао својим доласком у Вуковар док нисам отишао у Станкову кућу, а мислим да он ту није спавао у тој кући где је било. Колико се ја сећам, то је било на крају улице Петрове горе са десне стране. Сад чија је то кућа била, ја то не знам.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Добро. Да ли сведоку нешто говори то да су мештани за време тих ратних операција вршили неку дужност показивача правца пошто познаје извиђаче. Да ли може да објасни шта је то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Водичи?

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Водичи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познаваоци терена?

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Познаваоци терена, шта је то било и да ли је то постојало?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја сам се са тим појмом сусрео у тим изјавама које сам читао у Хагу. Ја то не бих тако формулисао. По мом схватању из тог периода и по мом садашњем схватању које је апсолутно идентично, суштину, да кажем борбе, су носили управо војници који су били припадници ТО и ти да кажем, старији, искуснији од активних војника који су углавном били момци са 19, евентуално 20 година осим појединаца из тог активног састава главни носиоци борбе су били управо припадници ТО и добровољачких састава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Добро, имамо само још једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно борбене групе па?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Само још једно питање председниче. Да ли сведок може да ми каже да ли је 20-ог, да ли се сећа и да ли је 20.11. сведоку сараднику број 1 поставио неки задатак на Овчару?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Сведока сарадника 20-ог нисам послао ни на какав задатак јер знам о чему.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли зна да је сведок сарадник био на Овчари? Да ли има сазнања у то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо га.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Не знате.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја значи о свему томе имам сазнања само из процеса.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Добро, само сам питао то. Ништа више, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Топола? Ко је особа под надимком «Топола»?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Сигуран сам за тај надимак да сам га чуо, а нешто више о њему, односно име и презиме које сад овог тренутка не могу да се сетим, али чини ми се да је био из Смедерева или ту околине Смедерева а знам да је био припадник одреда Лево суподерице а све даље тешко ми је да се сетим. Знам да је био крупан, чини ми се да је носио браду, али о његовом учешћу, о свему томе где је у којој групи био, не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славиша Павловић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, Славиша Павловић то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Андрић Ивица, звани «Ђетић»?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: «Ђетић» као надимак памтим али ништа апсолутно о свему томе не знам ни где је био ни у којој групи је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сирета Дамир, звани «Сићо»?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, њега се сећам. Знам да је био такође из састава Територијалне одбране, знам да је био тамо мештанин, знам да је био у

овој јединици која је ишла у напад, односно изводила напад на дејства. У којој је групи био не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим? Колега Калањ је тражио реч.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Поздрављам господина Радића. Имаћу три питања. Моје прво питање је да сведок се изјасни у најкраћим цртама које су то радње, које су то чињенице због којих је он одговарао пред судом у Хагу? У најкраћим цртама.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се сведоку стављало на терет?

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Тако је. Дозволите да питам. Мени је драго што је ослобођен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мора ако неће наравно.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Није то тајна, то је због већа, због свих присутних, због публике, због свих окривљених. Неко није ни читао пресуду, није ни видео оптужницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево само кратко.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Заједно са пуковником Мркшићем, мајором Шљиванчанином стављено ми је на терет организација и селекција ратних заробљеника у болници, њихов транспорт на Овчару и организација стрељања, односно мучење и убијање лица која су била ратни заробљеници. У свему томе ја нисам учествовао ни у једном од тих поменутих активности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али рекосте да сте били у неком спољњем обезбеђењу болнице нека два, три сата? Кад је то било ког дана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: 19-ог новембра сам ја добио задатак од команданта батаљона, с обзиром да је моја чета била горе на Миловом брду да само са активним војницима извршим транспорт, значи, односно покрет до болнице и да урадим спољно обезбеђење како не би могао нико да изађе и уђе до доласка војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је кажете било пар сати. Да ли је то пре подне, после подне, ко долази?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: То је било после подне, а прихват обезбеђења од стране војне полиције је дошла једна чета. Ја тада нисам видео долазак те чете јер је потпоручник Хацић био са њима и из каснијих сазнања знам да је дошао тада капетан прве класе Миливоје Симић који је дошао са својом четом војне полиције и они су преузели и они су остали да обезбеђују круг болнице од тих послеподневних часова па до, значи док су трајале те активности у болници. Значи, 19. по подне ноћ, 20. до одласка заробљеника и осталих лица из круга болнице.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли се сведоку стављало на терет и не предузимање мера против учиниоца злочина на Овчари? Да ли је и то била једна од оптужби?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. То је била једна од оптужби с тим што је тужилац настојао да мене стави у контекст онај који командир чета као командири немају своја овлашћења. Значи, максимална овлашћења командира чете у мирнодопској и у борбеној ситуацији је два дана предузимања, значи против лица је два дана војничког притвора. Ја сам могао војника да казним са два дана војничког притвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Хвала, довољно. Сведок је изјавио да познаје Милојевић Предрага, Ланчужанин Милана и Драговић Предрага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Љубоја Марка.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро, ја сам бранилац ова три лица, па казао је да познаје Љубоја Марета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Моје питање је да ли сведок нешто може више рећи о њиховом понашању, њиховом деловању као војника, као лица у том периоду док су заједно боравили на простору Вуковара, поготову ако сведок има сазнања, ако има сазнања какав је њихов однос или појединачан однос био према цивилима хрватске националности које су се налазили у Вуковару или пак ратним заробљеницима?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Значи, моја сазнања су следећа. Тројица наведених која сте Ви сада споменули су били командири група из састава Лева суподерице. Све оно што сам ја пред њих постављао као задатак у борбеном смислу они су извршавали без поговора, били су храбри војници, били су храбри борци, а све остало значи ван тог деловања, ван тог борбеног деловања моја су сазнања прилично ограничена јер сам, значи само када ме је, да кажем нека службена потреба доводила на њихово командно место где је био Ланчужанин, онда сам у неколико наврата одлазио код њега ван тога. Значи, претпостављам, значи немам та конкретна и лична сазнања да су се они држали у време борбе онога како је то прописано и онако како сам ја то и захтевао. Значи, оно што знам то је да су били добри борци, да су били добри командири, да су извршавали моје задатке у току борбе а ван тог времена ја не могу ништа посебно и конкретно да кажем.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Моје следеће питање. Да ли сведок има сазнања да ли је командант јединице Лева суподерица, Милан Ланчужанин након одређеног времена због недисциплине отпустио један број војника из његове јединице?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја знам следеће: У једном моменту извођења борбених дејстава ја сам донео одлуку на правцу дејства моје чете и по задатку који сам добио од мајора Тешића да сам ја окупио све војнике који су били на том правцу, да сам у том моменту на обезбеђењу достигнуте линије оставио у задатак Ланчужанину да он обезбеди ту линију. Значи, ту су били прикупљени сви војници осим војника из Лева суподерице и ја сам том приликом удаљио са ратишта 44 углавном припадника добровољаца који су отишли. Знам да је састав у Левој суподерици био променљив и знам да је и Ланчужанин, не знам колико пута, али знам да је он предузимао неке мере, али о тим конкретним мерама ја не могу ништа да кажем јер не могу да се сетим и не могу да се сетим датума. Чини ми се да је и он нешто слично урадио у једном моменту, али не могу да се сетим ништа конкретно везано за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни када ни према коме?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ни када ни према коме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова 44 која сте Ви удаљили добровољца рекосте, да ли су они из Лева суподерице? Знамо да је то добровољачка јединица.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Пазите, то су војници који су били пре доласка Лева суподерице. По неком мом сећању Лева суподерица је дошла око 20. октобра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли око 20. октобра. Да.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Око 20. октобра они су дошли тамо на правац дејства моје чете. Значи, то се десило можда два или три дана после тога, можда и четири, не могу сад тачно да се сетим. Значи, непосредно по њиховом доласку, с обзиром да су они тада дошли и да њихови војници до тада нису правили неке, ајде да кажем, нису поступали недисциплиновано итд. ја сам њих поставио да они обезбеде ту линију фронта достигнуту а све остале сам извукао и углавном у 99% случајева су били то добровољци које сам ја удаљио и који су отишли. Знам, кажем, да је јединица Лева суподерице била прилично променљивог састава и чуо сам да је Ланчужанин неког удаљавао али стварно о томе не знам ништа конкретно.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Једно конкретно питање пошто је сведок малочас поменуо то име Топола, да ли сведок има сазнања у односу на тог Тополу да ли је он до краја остао у јединици, у саставу јединице Лева суподерица?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не знам.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Немам више питања, захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радићу, говорили сте прилично детаљно о Вашим активностима тог 20.11. Да ли сте тог дана имали прилике да се сретнете са Мирољубом Вујовићем, Станком Вујановићем, Миланом Ланчужанином, по Вашем најбољем сећању?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Сигурно у неком пролазу смо се виђали јер смо ми били, ајде да кажем, ту на једном простору али нисмо имали никаквих заједничких активности у смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не ако се сећате да сте се срели онда би наравно следеће питање било како у којим околностима, када?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја стварно не могу да се сетим конкретно да ли сам прошао поред некога и да ли сам се очешо од њега, али сигуран сам да никаквих заједничких активности нисмо имали тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, рекосте нам да је Милојевић имао надимак «Кинез» или «Кина» да сте га тако звали како ко? Да ли сте чули да је у то време у Вуковару постојао још који «Кинез» или «Кина»?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Односно лице с тим надимком?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја нисам чуо. Могуће, али ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим? Адвокат Јелушић?

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Замолио бих сведока да одговори уколико се сећа да ли је још неко осим сведока сарадника број 1 био у саставу обезбеђења у периоду након 15-ог новембра па надаље?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја се извињавам. У саставу ког обезбеђења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте о том неком обезбеђењу Вашем ту, спава ту у тој кући?

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Управо то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Пазите, нормална и логична појава је била да у то ратно време, с обзиром да смо сви некако како би једноставно речено били на тој линији додиром према непријатељским снагама, морали да имамо неко обезбеђење. Ту је било још један мањи број војника. Ја се сећам једнога момка који је био муслиманске националности али његовог имена не могу да се сетим, али ако ће ме колега питати везано за једног сведока који је био заштићени сведок пред Хашким Трибуналом, то није тај Муслиман о коме се говорило и који је тврдио да је он био један од тих мојих курира, да је био један од ајде да кажем чланова обезбеђења. Он јесте долазио на то место и с времена на време боравио али он није припадао, да кажем, том делу обезбеђења које сам ја имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А војник Видачек?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Војник Видачек исто је био као и сведок сарадник број 1, један, ајде да кажем условно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бришемо из транскрипата.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Опростите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово ћемо сад да избришемо из транскрипта. Упозорења, погледајте тај списак ту. Добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Значи, он је био један од војника који није стално боравио, мада сам ја прочитао различите изјаве да је он ту боравио, али он ту није био присутан стално, на том месту где сам ја спавао био је присутан мој четни старешина и углавном је био присутан сведок сарадник број 1. Тај војник који је био муслиманске националности, коме не могу да се сетим имена био је присутан један од курира док није био рањен који је био мој једини формацијски курир, а који је био Хрват по националности и који је био рањен и који је после неких можда десетак дана напустио територију Вуковара, односно отишао у болницу и после тога се скинуо из ЈНА.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Молио бих само име четног старешине који је у то време био?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Стојановић Срђан.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли сведок можда има сазнања где се овај господин налази сада, где живи?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Налази се у Београду.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала. Ја бих замолио да чујемо какав је заправо био задатак тих војника који су били у обезбеђењу и да ли су они имали да кажем, да ли су били на дужности у одређено време или та дужност трајала нон стоп, да ли су се смењивали, како су се кретали, да ли су могли да одлазе самоиницијативно или су се морали некоме јавити кад одлазе одатле? Значи, нешто више детаља о начину на који је функционисало то обезбеђење?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, разумео сам. Пазите, то обезбеђење је функционисало у оно време када сам ја спавао у том објекту. Значи, нарочито у периоду док се та линија међусобног додиром према непријатељској страни није померила према дубини. Значи, тада се она померила према насељу Шесте пролетерске дивизије, то обезбеђење није имало неки битни значај, није било регулисано по сменама, они су се међусобно договорили један ће једне ноћи да,

ајде да кажем, условно да буде дежуран, следеће следеће ноћи тако да, чак ја нисам ни инсистирао када се та линија померила, нисам ни инсистирао да сваку ноћ буде неко и дежуран, односно да буде обезбеђење јер сам сматрао да не постоји непосредна опасност ни по мене ни по њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако су завршене борбе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: И у време док су трајале борбе, али док је та линија додира била померена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а кад су престале борбе, кад су борбе завршене?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: А кад су завршене борбе сви војници по наређењу команданта батаљона мајора Тешића су били груписани у пар кућа у једној улици, ја не могу тренутно да се сетим назива те улице, они су били ту груписани заједно са командирима, са командиром, са потпоручником Хаџићем, са командирима одељења ту су били довежени камиони наши који су били стационарани у Негославцима, ту су се прикупљала та материјално-техничка средства, значи ту су се припреме вршиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли и ово обезбеђење такође?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви све до 24-ог спавате у овој истој кући, Ви лично?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја лично сам спавао али ја не могу да се сетим да ли сам спавао сваке ноћи. Мислим да то пар наврата и нисам урадио с обзиром да су престала борбена дејства није постојала виша опасност од бомбардовања итд. Колико се сећам једну ноћ сам преноћио код Зиројевића, да ли је то било те вечери када смо ишли на вечеру код њега или неке од следећих, не сећам се, али углавном сам у неком свом слободном времену био, пошто ми је он био први сусрет некако сам највише времена са њим проводио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су тада припадници овог обезбеђења били са вама?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Они су били тада исто смештени у те куће где су били сви активни војници.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Интересује ме да ли је комуникација са војницима из обезбеђења, односно да ли је сведок директно са њима комуницирао или је то ишло преко чета старешина везано опет за њихов задатак обезбеђења?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Пазите, значи ја сам директно са њима те вечери пред одлазак на спавање питао само ко дежура, ко нас чува у дворишту, значи нисам ја то. Где год сам ја могао да остварим директну комуникацију са војницима ја се нисам ослањао на своје посреднике, нисам ја издавао наређења са неког високог нивоа него сам се трудио да то што је нека, ајде да кажем, обавеза да то сам регулишем како бих имао лични увид у та дешавања. Значи, у 99% случајева сам ја то лично радио, евентуално ако некад нешто нисам, али то није било правило.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли се сведок може сетити шта је сведок сарадник имао од личног наоружања у то време, у време када је вршио задатак обезбеђења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок сарадник број 1?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, као и сви остали војници он је био задужен са аутоматском пушком. Ја знам његово сведочење из Хага и одавде и знам шта је, напомињем да то што је он говорио оружје из кога је он наводно пуцао на Овчари и које је користио није било формацијско наоружање тако да је он претпостављам то негде узео и понео са собом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је носио пиштољ, бомбе, шкорпион?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Бомбе је носио јер су оне биле једно од средстава која су користили сви војници а пиштољ није дужио и није га носио, ја га нисам видео, можда је имао неки пиштољ за који ја нисам имао сазнања али ја га никад нисам видео и ја му никад не бих дозволио ни њему нити било ком другом војнику да се игра са пиштољем или да поседује пиштољ.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Сведок је већ одговорио на питање колеге Заклана везано за то да ли је издао онакво наређење сведоку сараднику број 1. Мене интересује да ли је такав задатак уопште могао бити поверен било коме од војника из обезбеђења, односно да ли је уобичајено да се такви задаци поверавају војницима из обезбеђења?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Видите, прво желим да вам само дам један кратак увод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад, да ли је сведок за то, да ли је сведок експерт?

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: И једно и друго можемо у конкретном случају, али ја бих, наравно мене интересује какво је фактичко стање чак независно од тога како је нешто прописано, дакле, да ли је у конкретним условима да ли су такви задаци поверавани војницима из обезбеђења, те природе, не конкретан? Не мислим на конкретан задатак о коме се, значи, задаци такве?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се извади из ситуације и да се извести о томе?

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Прво, али да не будем сугестиван али за извршење таквог задатка је потребно нешто више знања него што га има обичан војник из обезбеђења.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја најодговорније тврдим да такав задатак никада нисам издао сведоку сараднику број 1. Најодговорније тврдим да никад такав задатак нисам издао никоме из поменуте групе коју је он наводио у својој изјави и пред овим судом и пред судом у Хагу. Најодговорније тврдим да је нисам имао никакву потребу да било кога шаљем да ми провери шта се дешава на територији за коју нисам имао никакву нити надлежност нити одговорност нити било какву потребу да знам шта се дешава. Тврдим да никада не бих послао активног војника на територију коју ни сам не познајем да он изврши задатак и да ме на основу тог задатка обавести, а нарочито да он дође после не знам десетак и више сати након наводно тога што сам га ја послао и да ми каже да је извршио неки злочин, а да ја останем равнодушан. Тврдим и гарантујем својим животом да се то никад није десило.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала најлепше. Моје следеће питање је везано за ову пушку. Замолио бих сведока да нешто више детаља каже о тој пушци који је калибар, евентуално производња, за шта је та пушка била намењена за гађање којих циљева пре свега? Мислим да нам то може рећи јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате на коју пушку мислимо?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бровингова петометка, она полуаутоматска? Ког је то калибра ако се сећате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Бровингова петометка није борбена пушка, то је ловачка пушка, она је калибра 16 мм, значи пуни се са пет патрона, има полуаутоматски систем брављења, тако што се први метак убаци у цев а сви остали меци системом барутних гасова, враћају затварач у задњи положај и избацују нови метак из сандука у цев и на тај начин само окидањем на обарач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полуаутоматска?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Значи, то је полуаутоматска пушка и кажем она се није користила у борбеним активностима. Ту полуаутоматску пушку коју сам ја добио, добио сам од чини ми се Ланчужанина или некога од Лево суподерице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујете, шта господине Милојевићу? Видим нешто коментаришете, показујете.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Знам да сам је добио од некога из Лево суподерице, мислим да је то био Ланчужанин, од некога где су је они пронашли, заробили од неког заробљеника, не знам тачно.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли имате сазнања за гађање каквих циљева намењена пушка тог калибра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ловачка.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Значи, то је ловачка пушка, то није борбена пушка.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала. А реците ми где је та пушка стајала, а посебно ако се можете сетити било би добро, интересује ме где је стајала тог 20.11. да ли сте можда имали код себе или сте је негде?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Она је стајала у соби у којој смо спавали ми у Станковој кући. Тачно место где је она стајала, ја стварно не знам.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли сте Ви били у прилици да видите можда у то време такву пушку још код некога, посебно у рукама сведока сарадника број 1?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не. Код сведока сарадника је ја нисам никад видео, а таквих пушака је било доста у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали муницију за ту пушку?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Пазите, муниција је универзално ловачка патрона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли сте Ви лично у тој соби у којој боравите да ли сте имали и муницију за ту пушку или сте добили само пушку празну без муниције?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, ја сам добио пушку само. Да ли је у њој било муниције – не знам, мислим да није јер ја је нисам пунио никада, док сам био у Вуковару нисам је никада користио али муницију је за њу било врло једноставно наћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви је нисте имали, Ви муницију нисте имали за њу, односно нисте ни набављали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Нисам сигуран да сам чуо да ли се сведок изјаснио када је пушку вратио Мирољубу, односно дао Мирољубу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није то та пушка.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Није то та пушка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорио је о другој.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: То је била друга пушка.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Интересује ме судбина ове пушке, шта је са њом било?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Пушка бровинг?

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Бровинг да.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Пушку сам ја донео у Београд. Када је била прва легализација 1992. године у фебруару пријавио сам је органима СУП-а, регистровао сам је на моје име, а 1996. године сам је продао Стрељачком друштву Партизан.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли сте Ви можда касније проверавали да ли је пушка била исправна?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Пушка је била увек исправна и том приликом када сам је продао носили смо је у Стрељачки клуб Партизан где су је они проверили и она је била апсолутно исправна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви пуцали из те пушке у том периоду од новембра 1991. до ове продаје 1996?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: У неколико наврата јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У лову неком или нешто?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било никаквих проблема?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Још једно питање, наравно можда и сувише очекујем али можда се сећа тог детаља. Да ли се сведок сећа можда да ли је тих дана, значи 20-ог и након 20-ог код сведока сарадника број 1 приметио било какву повреду, повреду на рукама?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, нисам приметио.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: А да ли се сећате да ли је сведок сарадник у то време дао било какав интервју за неки недељни лист у Србији?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: О томе имам само сазнања из процеса у Хагу. Тада у то време нисам знао да је давао било какав интервју.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли сведок може нешто више рећи о личности Мирослава Ђанковића, о његовом понашању у време извођења борбених дејстава?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: У време извођења борбених дејстава био је одговоран, био је храбар борац, никаквих проблема није било са њим, тако да у том смислу нисам имао никакве примедбе на његов рад.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: И још једно питање? Јесте ли Ви нешто хтели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само Ви кажите?

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Само још једно питање. Интересује ме како је у то време био регулисан излазак и улазак лица из зоне односно у зону борбених дејстава?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Тада у то време служба безбедности и војна полиција је издавала службене дозволе за улазак и излазак из зоне обухваћене ратним дејствима. Те дозволе су се издавале у Негославцима, значи у команди оперативне групе и мислим да је то војна полиција издавала те дозволе. Ја се сећам да су оне биле некако црвенкасто неке боје црвенкасто неке нијансе. Значи, службена лица војне полиције и органа безбедности су издавали те дозволе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то дозвола која служи само једнократно, што би рекли, за један излазак или за један улазак или и за излазак и за повратак?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Колико ја знам она је служила за излазак и за повратак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само у једном наврату? За неки други излазак и други повратак поново је морало да се тражи дозвола?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Тако је.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Ако може рећи која је то јединица, да ли се може одредити ближе која је водила евиденцију о тих улазака, излазака?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је вођена евиденција, ако сведок зна да је вођена евиденција.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Те дозволе су морале да се показују на пунктовима које су постојале на путу између Вуковара до Шида, односно до Товарника, значи постојала су села на улазу и на излазу из сваког тог насељеног места постојали су пунктови које су држале јединице војне полиције из различитих састава, а које су припадале том јужном фронту, јужно вуковарском фронту. Значи, све те јединице. Да ли су они водили евиденцију ко излази, чиисто сумњам да су водили ту евиденцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми да ли имате сазнања о томе до кад је такво стање трајало?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја знам да је такво стање трајало до завршетка борбених дејстава. У којој мери је то стање након завршетка борбених дејстава било, стварно не знам.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Мићо Ђанковић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, знам да је Мићо Ђанковић, покојни Мићо Ђанковић, знам да је био отац Мирослава Ђанковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли нам ишта више знате рећи о њему? Да ли је био тада тамо у то време?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ангажован у којој јединици?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Знам да је он учествовао, да је био из састава, значи ТО, а да ли је он био у борбама, мислим да није, зато што је он био, да кажем у неким годинама. Можда јесте, не могу да тврдим. Значи, осим неких формалних да кажем тих случајних сусрета ја са њим никаквих контаката нисам имао. Углавном сам имао са његовим сином са Мирославом Ђанковићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли да ли је имао какво возило?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колега Калањ?

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Председниче, ово није везано за сведока. Ако можете да дозволите да напустим главни претрес због притвора, до пола 2 морам бити доле. Мењаће ме колега Сава Штрбац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саво Штрбац и уз одбрану оптуженог.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Уз сагласност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милојевића, односно, да Милојевића.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ланчужанина, Драговића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени сагласни?

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Хвала Вам. Извињам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Па одбрану оптужених Милојевића, Ланчужанина и Драговића уз њихову сагласност у даљем току поступка уместо браниоца адв. Калања преузима бранилац адв. Саво Штрбац.

Колега Дозет?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Господине председниче, ја бих Вас молио да предочите сведоку фотографију коју смо јуче имали прилике да му покажемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обе?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Само ону другу са три лица на истој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нема потребе на документ камеру, знамо која фотографија – 1315/725.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, моје питање је да ли препознаје неког на тој фотографији?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ко?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Са моје десне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, три особе су на фотографији. Особа скроз десно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Скроз десно са аутоматском пушком у левој руци и са белом траком је сведок сарадник број 1.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведоку се предочи фотографија бр. 1315/725, па сведок исказује да препознаје као особу скроз десно на тој фотографији сведока сарадника број 1.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок примећује на тој фотографији на тој особи коју је сад именовано, односно указао о коме се ради како је наоружан, шта све од наоружања има код себе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, рекао је пушка.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, видим аутоматску пушку М70А.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли видите и неки пиштољ?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Видим фишеке за бомбу, а пиштољ ја овде не могу да идентификујем. Не, ја овде пиштољ не могу да препознајм.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли овакав изглед тог лица сведок памти из времена окончања борбених дејстава?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Значи, у време док је он био у мојој непосредној близини он се није овако облачио. Он се облачио у војничку униформу као и сви остали војници.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Питам због тога што је сведок помињао да је носио некакву јакну. Да ли је то та јакна која излази из оквира?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја мислим да то јесте мада на овој слици се не види да је зелене боје али мислим да јесте.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је још неко из војника из Вашег окружења био на тај начин обучен?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Па ја сам покушао да објасним.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Моје конкретно питање је само да ли се сећате да ли је још неки војник из Вашег окружења био тако обучен или не?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Сећам се да је било а ко конкретно не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања молим?

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли сведок има сазнања о томе ко је водио бројно стање добровољаца из Лево суподерице? Да ли је постојао такав податак који је долазио код њега? Да ли се знало колико ту има бораца?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Тај податак о бројном стању одреда «Лево суподерица» није никад долазио код мене. Претпостављам да је о томе водио Милан Ланчужанин као њихов командант. Претпостављам да је те податке он давао када је примао задатке од мајора Тешића како би мајор Тешић знао на ком правцу и како да га одреди, односно када га је упућивао на мој правац. Значи, ја нисам знао али знам да је било неког променљивог састава да су они долазили, одлазили из Лево суподерице, али никада нисам знао тачно њихово бројно стање. Мени је било битно да када идемо у борбу, у акцију да он има довољан број људи који је мени требао тог дана за акцију.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли има сазнања о томе где су се добровољци из Лево суподерице задуживали оружјем и где су се када су одлазили кући, раздуживали и да ли се о томе водила каква евиденција? Да ли има икаква сазнања о томе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Они су дошли са оружјем, а шта су радили након борбених дејстава са тим оружјем, стварно не знам. Значи, ја из свог састава их нисам задуживао са оружјем, јер ја нисам ни имао резервно оружје. Значи, војници из активног састава они су понели своје наоружање које су лично задужили у Београду, а ван тога ја нисам имао никакво резервно наоружање.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли има икаква сазнања о томе ко је доносио одлуку о демобилизацији тих људи? Значи, ко је њих могао да отпусти, каже демобилисани сте, предајте оружје, идите кући? Да ли је то урадио Ланчужанин или неко изнад њега?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Претпостављам да ту одлуку када се ради о упућивању јединице на део ратишта и о повлачењу те јединице са дела ратишта да је морала да постоји одређена наредба претпостављених органа. Ја имам сазнање ко их је и на који начин упутио из Шида у Вуковар али ван тога немам више никаквих сазнања.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли сведок има сазнања о томе када је почела демобилизација, значи ако су борбе престале 18-ог, да ли има сазнања о томе када су по групама или одједном или на неки трећи начин демобилисани борци из Лево суподерице?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не, немам та сазнања.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли зна ко је Драгица Мастикоса?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ако можете нешто ближе да нам кажете о њој то што знате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Знам да је Драгица била, знам да је била добровољац, мислим да је била из Новог Сада и да је била на правцу дејства прве чете заједно са Станком Вујановићем.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли је имала неки чин? Да ли је командовала некоме? Да ли је сведок њу икада видео да издаје наредбе неке својим потчињеним?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не. Немам никаква сазнања. Мислим да није имала никакав чин. Мислим, немам сазнања.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли може да нам каже да ли зна да ли постоји податак о томе ко су били све војници у редовном саставу његове чете, значи сведокове чете, ко су били редовни војници који су били у том саставу? Да ли знате нека имена или постоји евентуално податак о томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О томе постоје подаци.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли постоји евиденција?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Сада да ли постоји евиденција ја стварно не знам. Тада се водила евиденција у књизи коју сам ја водио, која је имала евиденцију са обуке тих војника. У то време још увек је био састав чете мултинационални, значи било је припадника свих народности, народа и народности осим Словенаца и осим Албанаца. Било је и Срба, Црногораца, Хрвата, Муслимана, Македонаца.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ја председниче сада не знам да ли се то може користити у овом тренутку као доказ, па сад ја да приупитам веће да ли се то може радити, али с обзиром да је за мог браћеника врло битан исказ сведока Дуловића који је саслушаван раније пре укидања првостепене пресуде, али исти тај сведок је саслушаван и у војној истрази која је рађена у Војном суду. Тај сведок је између осталог у свом исказу рекао да је одмах 21-ог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам шта хоћете да кажете. Ја то нисам сведоку предочавао јер сведока Дуловића нисмо саслушали, а нисмо се ни договорили како ћемо га увести у доказни поступак.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Јесте, зато сада с обзиром.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, али.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Извињавам се, само ако дозволите да завршим пошто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али посредно сведок је одговорио на то питање. Оном тврдњом никад, никад, никад до 1992. године.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Посредно да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел' тако?

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Међутим, ево због чега је мени ово питање битно. Због тога што је сведок Дуловић сведочио не на основу свог непосредног сећања из тог периода него на основу своје бележнице коју је одбио да преда суду и рекао је «ево ја сам у своју бележницу уписивао то и то, али нећу да вам покажем шта сам уписао, па тиме евоцирам своје успомене на тај период», што је врло проблематично сведочење на тај начин које је суд претходно у укинутој пресуди касније прихватио. Ја мислим да је врло битно да се сваки сведок који има икакво сазнање о томе каква је његова комуникација са Дуловићем била? Да ли је Дуловић то и то рекао? Да ли се то и то десило? Битно је да се провери у непосредном питању. Значи, моје питање, ако дозволите тако, без предочавања би било – да ли је сведоку новинар Дуловић 21. новембра 1991. године саопштио да је сазнао шта се догађало на Овчари, да је било масовних егзекуција и ликвидације, а да је сведок?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сматрам да је сведок одговорио на то питање, да је већ одговорио на то питање. Ја ћу га дозволити пошто је овако директно, јер је посредно одговорио на то питање.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: То је потпуна измишљотина поменутог сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро, чули смо.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Довољно. Мени не треба више од тога. Сведок је, ако сам добро запамтио, рекао да зна ко је Топола, односно да се сећа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећа га се, висок, брадат.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Може ли нешто ближе да опише само око његовог изгледа? Рекао је висок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Висок, брада, то је рекао.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Које боје брада? Које боје коса?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Мислим да је био црн. Све ван тога би било нагађање.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Одакле је евентуално?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је од Смедерева, мисли да је од Смедерева.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Значи, то сазнање моје датира из процеса из Хага. Тад у то време логично ми је било да је Топола из Тополе, али после сам сазнао чини ми се да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, то сазнање Ваше да је он негде из околине Смедерева, односно Смедерева је?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да, из процеса из Хага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из процеса, а не? Добро. А ово Славиша Павловић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Славиша Павловић то сам управо прочитао на једној од страница у дневнику поменутог новинара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, и то сазнање?

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ево пошто је рекао да зна и ко је Чича. Ја бих и то замолио да прокоментарише у виду одбране Шошића? Претпостављам да је упознат са свим тим јер видим да зна све записнике који су са овог суђења урађени, с обзиром на то да Шошић тврди да је демобилисан 19-ог, да ли зна нешто о томе? Да ли га је виђао после 19-ог?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не. Апсолутно немам никаквих сазнања.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац адв. Машић?

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Ја се извињавам господине председниче, нешто ми се учинило да сам чуо па сам хтео да питам. Да ли је сведок у хашком процесу имао прилике да се упозна са дневником новинара Дуловића и да ли је новинар Дуловић Хашком Трибуналу предао тај дневник и да ли је превођен и да ли сте га видели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бележница?

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Бележницу, да, да?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Одговор на сва Ваша питања је да.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Значи, он је предао Хашком Трибуналу ту бележницу, то је преведено и Ви сте то имали право да користите, јел' тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је рекао да.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Хвала лепо. Само сам то хтео да чујем.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Само један овај, бележница није цела преведена него само делови који су нама у процесу били интересантни за нашу одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и не треба превод, шта ће Вам превод?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па превод, добро превођење због суда и других. Добро, идемо даље молим. Оптужени Вујовић? Дајте да дамо оптуженима прилику. Не знамо колико то још може потрајати. У нормалним процедурама, ја дуго судим, јако ретко се дешава да оптужени па након свог браниоца постави једно питање сведоку и вештаку. Овде је потпуно обрнуто. Браниоци имају три питања а оптужени тридесет и три. Но, шта да радим. Изволите господине Вујовићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја нећу пуно постављати питања, даваћу неке коментаре, значи нека своја казивања у вези сведокових казивања даћу неке коментаре а уједно и поставити питања пар. Значи, укратко само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, процедуре су овакве – прво питања, па онда коментаре. Знате?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кратко.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Морам само да видим. Сведок је рекао да је Јакшић мени био командант као командант Територијалне одбране али је затим рекао да не зна како је Јакшић делио задатке, па је питање да ли то значи да он не зна да ли сам ја икада добио било какав задатак од Јакшића? Да ли зна?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Знам из процеса у Хагу. Ја лично нисам никад присуствовао у издавању задатака.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, то хоћу. Да ли су остали мештани који су били тамо на Петровој гори, да ли су измешани били са његовом четом? Не

мислим буквално, значи у саставу чете да ли су били измешани са том четом пошто су његови војници били млади, а ови мештани су били старији? Да ли је било то значи да су измешани?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Измешани да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Измешани? Да ли сам добро схватио измешани?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Измешани. Нисам рекао у саставу чете него измешани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У саставу тих борбених група? Да ли ја добро пратим господине Радићу да у једној борбеној групи?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, не говоримо о борбеним групама. Говоримо о комплетној његовој јединици чете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је сад моје размишљање везано за сведочење овог сведока, да ли добро схватам, на правцу данас четири улице, Ви рекосте, данас четири улице, свака улица подразумева две борбене групе – једна левом страном, једна десном страном улице? Четири улице подразумева осам борбених група, па сад Мирољуб је обезбедио, не знам ни ја пет борбених група, а овамо Ланчужанин две, Ви једну, јел' тако? Пет бораца, десет бораца, зависно од потребе, зависно од Вашег плана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сад унутар ове једне борбене групе буде ситуација, да ли је то та измешаност или нека друга да у једној борбеној групи буде два-три млада војника, међу њима рецимо сведок сарадник број 1 и неколико мештана вуковарчана па је на тај начин формирана једна борбена група која ће ићи неком страном тамо или је то нека врста измешаности?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја сам разумео питање да ли су они били на истом простору, у исто време па сам тако тумачио речи измешани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, па то на истом простору, у исто време, то не мора да значи.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја сам то питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја сам управо то питао. То што сведок каже, значи на истом простору, говоримо о Петровој гори где је смештена његова јединица, не говоримо о борбеним групама које су ишле у чишћење, него говорим о осталим, значи о осталом саставу чете. Да ли су мештани који су били на Петровој гори измешани са његовом јединицом? Не говоримо о чистачима и ударним групама, него говоримо о осталим, то сам ја и питао што сведок каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Измешани у смислу да су у исто време на истом простору?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Сведок је рекао шта?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сведок зна да је формацијски, значи да постоји формација Територијалне одбране или је то само чуо? Значи, војна формација, у војно формацијском смислу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: О формацији Територијалне одбране значи, имао сам сазнања само о конкретној формацији у току сведочења у Хагу а у то време сам знао да четом која се налазила на Петровој гори, Територијалној одбрани командује Мирољуб Вујовић, односно Ви.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро то значи што је сведок чуо, јел' тако? Није знао формацију, значи војну формацију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда нисте пратили господине Вујовићу, онда га нисте пратили добро. У то време ја знам да Ви командујете четом ТО тамо?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Говоримо што је чуо да ли је знао формацију, војну формацију? Рекла-казала свуда кружи. Ја не кажем да нисам. Извините ја не поричем ово што је сведок рекао него говорим о војној формацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па каже чета, чета ТО којом Ви командујете, то знам из тог периода.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, ево сад један коментар овако. Сведок што је рекао 03.10. да смо се ми прикључили у борбу. Само ћу да прокоментаришем да је истина што је сведок рекао да су 02.10. кренули у акцију и да ми нисмо укључили се с њима, кренули су, нису сачекали док смо се ми скупили. Ја сам скупио негде 7-8 мештана и јурили смо за њима да их стигнемо, пошто су они кренули, добили су конкретан задатак и ми смо фактички трчали за њима и говорили да не пуцају. Добро, нису они ту криви, нису знали, пуцали су значи по нашим кућама. Стигло се значи до раскршћа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта сад с овим добијамо, овим коментаром? Да ли је то тачно или није? Да ли да сведок то потврди или да негира?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У реду, тачно је тачно. Пардон. И 02.10. смо, хоћу да кажем, ми укључили се али смо трчали смо за њима. Јесте они су кренули то је тачно и ја исто. Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, дајте господине Вујовићу само оне битне ствари.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У реду. Да прокоментаришем што је речено да сам имао осам борбених група. Овако – да ли је било осам борбених група или шест, ја не могу да се сетим, највероватније је сведок у праву, ту нећу да коментаришем само ћу дати до знања да је борбена група бројала од три до пет људи, значи ишли смо у тројке или петорке. Могуће да је у једном случају било и осам борбених група јер једна група смо на пример били Ћани, Нешо и ја. У једном случају говорим. Значи, то је три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи чули сте ово тројке, петорке или више?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Апсолутно ја нисам улазио у то. Мени је битно било да та борбена група изврши свој задатак. Да ли су они регулисали да буде, мислим да их је било по пет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, али Ви морате имати неку представу. Ви имате основни задатак од Ваше претпостављене команде. Па морате имати неку представу колико људи извршава тај задатак на појединим, не знам улицама итд.? Па није Вам свеједно већ у самом планирању тога Ви требају од њега

људе, кажете Мирољубе колико ти мижеш да обезбедиш, Ланчужанин колико Ви можете да обезбедите? Тако ја схватам Вашу улогу координатора, човека који ће после да води то, да их држи са системом везе на достигнутим правцима, да нареди покрет даље или да поједини зауставе своје дејство да не би направили клин итд., па због тога ми је нелогично да Ви немате представу о саставу бројном појединих борбених група?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Мислим да се нисам изјаснио да немам представу, али кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете «мени је свеједно колико».

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да ли та борбена група има пет или десет људи, значи потреба различит распоред кућа на које смо наилазили, различит распоред дворишта, улица, помоћник објеката итд. је условљавао број војника које ће командири група са собом повести. Они су били врло искусни, у тој борби су искуснији били и од мене јер то је моје прво борбено искуство, они су, ја сам много ствари од њих учио, тако да сам ја веровао у њиховом искуству, њиховом знању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И њиховим проценама?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Њиховој процени и њиховој храбрости и то моје веровање и њихова сарадња, односно та координација коју сам ја вршио је допринела да смо ми извршили све борбене задатке до 10. новембра.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Тачно је тако што сведок каже, јер он није, никад му ја нисам рекао имам војника толико и толико него рекао је група толико и толико да се формира, неодређене задатке, конкретне задатке да се креће. Том приликом, значи било је као што каже, петорке смо, по пет људи је претежно ишло с тим да кад је мањка било, то је значи највероватније кад је било осам група да су ишле тројке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, да Вам помогнем на неки начин. Дакле, можете Ви ићи системом тачно је ово што је сведок рекао, тачно је оно што је сведок рекао итд., али мислим да је боље да изнесете тврдње сведоку у смислу није тачно ово што сте рекли?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Е па то сад смо дошли до тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тачно ово што сте рекли итд.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Зато сам хтео коментар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно ако имате још питања, претходно ако имате још питања, ако немате онда на коментаре па и суочење.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То је значи, мој коментар, значи што сам ја рекао тројке, он је рекао петорке, можда и тројке, није питао бројно стање. Три пута осам је двадесетчетири, у тројке ако идемо. Сведок је рекао да има сто људи, сто војника под мојом командом. Ја тврдим, како је командант он нама био само, што каже и тако је и било, кад се акције изводе. Тако сам и ја тим мештанима који су са мном били, само тим мештанима командовао на том правцу, па питам да ли је то истина и да ли је сведок сигуран да сам ја имао сто људи под својом командом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете га питати да ли је сведок сигуран, али чули сте коментар Вујовића.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да. Тврдим да је Мирољуб Вујовић на Петровој гори био један од људи који је могао да организује људство, да изда задатак, да организује људство. Да ли је то људство у том моменту било неког бројног стања ја сам био, ајде да кажем, оријентир сам на неку цифру од сто људи. Можда тог људства није било толико, али сигуран сам да је располагао са тим борбеним делом укључујући и ове људе остале који су били на Петровој гори да је њих било стотинак. Да ли их је било двадесет мање или више, ја кажем, нисам их никад пребројавао али сви који су били на Петровој гори су слушали оно што каже Мирољуб Вујовић.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, то је, може се и коментарисати, тако ја кажем да није али доста су и слушали када ја зовем у акцију чишћења, то не могу да оспорим. Који нису хтели ићи ја их нисам могао натерати, али колико се скупило, скупило.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не мислим да је то било ишта лоше што је он тада у то време у току борби радио. Значи, све је било у циљу остваривања задатака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то разумемо.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, добро. Сад могу и овде само да дам коментар – 15.11., само да искоментаришем што је сведок Радић рекао да је 15.11. пребачен са војном полицијом. Ја хоћу само да кажем да је то знак, пошто ја ето сад први пут чујем, а уједно може и сведок прокоментарисати од 04.11. када сам ја рањен ја не учествујем у борбеним дејствима, нити ми је сведок издао било какву наредбу, нити сам ја учествовао у акцијама. Е па, сведок да потврди да ли зна да ли ја од 04.11. сам учествовао у акцијама за ослобођење Вуковара? У ствари то је мој коментар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може 04.11., не можемо тако. Он зна да Вас је 14.11. покупио са ВМА.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сведок зна да ли сам ја учествовао, да ли сведок зна да ли сам ја имао, како сам био рањен да ли сам имао, како да сад објасним? Како сам се вратио из болнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са њим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, не како сам, него како сам изгледао кад ме је? Сведок је рекао онако како је, то сам ја рекао да сам с њим дошао назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је рањен, колико је опорављен?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сам имао повијену главу, ногу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, па ево ако сам питао где је рањен онда?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Мислим, колико се ја сећам, да је Мирољуб имао руку у повезу. Немам никаквих сазнања да ли је он од свог повратка до завршетка борбених дејстава командовао, да ли је издавао команде, да ли је у том смислу сарађивао са мајором Тешићем, капетаном Јакшићем итд., јер ја нисам лично томе присуствовао. Знам да сам га довео са ВМА, знам да смо седели један поред другог у колима, знам којим смо колима дошли, мислим да је био рањен у руку, сад колико ме сећање, чини ми се да је имао повез овако, да ли је лева или десна рука, тога се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Е сад ми је ово наметнуло нешто друго да Вас питам, пошто је то на одређен начин Вујовић иницирао. Да ли сте Ви за све ово време Вашег боравка на терену Вуковара Мирољубу Вујовићу издали било какво наређење? Ви?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Значи, Мирољубу Вујовићу сам преносио задатке које сам ја добијао од мајора Тешића. Док смо били у борби, док смо се припремали за борбу, ја сам њему рекао «Мирољубе зови ујутру, окупи ударну групу, односно ту јединицу», коју смо тако звали и он је то урадио у зависности колико је група ујутру било потребно ми смо формирали те групе. Он је био често командир једне од тих група које су ишле у чишћење и нормално да сам ја ту координацију, издавао задатке и њему као и осталим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумео сам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Сведок је рекао, једном приликом је сведок рекао да је један, два, три или пет дана по доласку са ВМА да се било говорило да ће Мирољуб бити командант, па сад ја ћу сведока да подсетим на основу тога пошто један, два, три, пет кад је то рекао логично је да не може тих пет дана бити јер сам ја био у болници, да је то пре завршетка па ћу га подсетити на овај начин. Тај дан да узмемо 24.11. када су одлазили, да ли је тај дан, питање: да ли је тај дан 24.11. или дан или два дана пре био рокојни Бацо код Станка Вујановића у кући?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ја то не знам. Никад се нисам срео са Бацом нити сам са њим разговарао нити знам да је био код Станка у кући.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само ћу коментар један дати да је на основу тога кад је покојни Баца био 22, 23. или 24-ог, што ја нормално не знам да ли је сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте нам то рекли Вујовићу, питали сте сведока, сведок каже ја то не знам и шта има сад да коментаришемо то поново?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Коментар на његово казивање да је чуо, само мало како је рекао, да је чуо да ће доћи до неке смене или тако. Само мало да видим тачно, да прецизирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, Ви бисте да испитујете сведока и да дајете оцену његовог исказа и да уђете у завршну речу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Извињавам се, идем даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ту завршну реч. Питајте сведока, сведок нам је рекао и крај приче.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Сведок је рекао да се вратио у болницу после 12 сати, 20.11. и задржао се пола сата, па да ли је тада сведок извео три војника која су била у болници што је у једнојс војој војној изјави изјавио? Да ли је то тада било?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Та три војника по мом сећању су изведена, налог за њихово извођење је дао мајор Тешић, а та три војника су отишла заједно са једним од старешина из састава гардијске бригаде, његово име је Девић Петар и он је одвео водника Јовића и још двојицу резервиста који су били заједно заробљени са њим. Тачног момента овог тренутка не могу да се сетим, али мислим да је то било 20-ог.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, ево подсећања ради. Сведок је рекао претходни дан се вратио са обезбеђењем болнице које је трајало пар сати. Значи, дан пре је био на обезбеђењу, па онда каже сутрадан се вратио, био је пола сата. Сад да узмемо та два случаја да ли је први моменат или други моменат војници изведени из болнице?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Колико мене сећање служи, у ствари ја сам сматрао да су они изведени једно време првога дана, али сам после у процесу у Хагу видео да то није тачно него да су они изведени 20-ог, евоцирајући после нека моја сећања уз неко подсећање, уверио сам се да је то било 20-ог.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, хвала. Један коментар у вези минобацача на Петровој гори одмах ћу дати тај да ја стварно сад први пут чујем да то није било у саставу његове чете, мислим ја уопште не коментаришем његово казивање пошто ја не знам ко је тамо био територијалац, могуће да је мештана тамо било, али то нису од тзв. Територијалне одбране минобацачи, можда од неких резервиста или тако даље. Мој коментар само. Значи, ја стварно први пут сад то чујем да то није од њих, али небитно, тотално небитно.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Могу ли ја да дам коментар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, кажите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: У саставу пешадијских, односно моторизованих чета као средство и наоружање не постоје минобацачи. Те минобацаче смо ми затекли нашим доласком на Петрову гору. Да ли су они припадали Територијалној одбрани или некој јединици која је евентуално некада ту пре нас боравила или не, ја стварно не знам, али знам да смо их ми користили, да смо требовали муницију за те минобацаче и знам да сам ја одредио од поручника Хаџића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су били минобацачије које затичете?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: То су били људи који су раније радили и моја логика је била да су то били припадници ТО Петрове горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас питам, нисте само затекли минобацаче као материјално-техничко средство, него сте затекли и неке људе који тиме рукују?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама је битно то ко су ти људи, а не?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: У том моменту мени је битно, било битно да добијем подршку тих средстава који су постојали на том простору, да ли су са њим руководили добровољци, територијалци или остали, ја то не знам, али знам, најлогичније ми је било да су то територијалци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, нисте имали поверења у њих па сте ангажовали Хаџића као јединог школованог?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Тако је. Ја сам ангажовао Хаџића како бих био сигуран да нико од нас неће страдати од дејства тих минобацача. То је био првенствени циљ и мој начин размишљања у том моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ниједног имена се не сећате везано за то одељење или шта је то већ?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Минобацача? Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То је већ у реду. Да ли сам ја примио какву наредбу? Само мало, извињавам се. Да ли сам ја примио поред наредбе од сведока што је он преносио на начин како је објаснио, ја то не знам, ја знам да сам од њега примио наредбе, али не коментаришем ово његово казивање, да ли сам ја добио било какву наредбу или добијао наредбе од капетана Зиројевића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Колико ја знам не.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сведок зна да ли сам ја командовао тзв. територијалцима, мештанима који су били код Зиројевића на његовом правцу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Колико ја знам Зиројевић није имао садејство са ТО, односно на правцу његовог дејства нису били територијалци, осим мештана који су можда живели у кућама у којима је он боравио. То су моја сазнања, можда грешим, али мислим да је тако.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Конкретно питање. Да ли сведок зна да сам на Зиројевићевом правцу изводио нека борбена дејства? Ја са својом групом, пардон, да сам ишао на Зиројевићев правац и да је Зиројевић издао ту наредбу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Не.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја ћу морати поновити питање пошто је било нејасно. Где је сведок чуо за име Пејић, да ли у Хагу или у Вуковару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковару.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, то је нејасно било па сте поновили, поново сте питали да не меша, али нисте поновили ова питања. За њега нисте поново питали.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Сигуран сам да сам га чуо у Вуковару али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За кога?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пејића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пејића?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бимба?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам питао за Перића, а мислим да је за Пејића питао тужилац?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, извињавам се. За Пејића сад да ли је рекао Перића или за Пејића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Перића је чуо у Вуковару, за Перића.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Ако се то ради о Перић, о Славку Циганину, онда је то то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Е онда. Славко Циган је био Ћирић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Пера Циганин?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Е то не знам како је њему било име, како ми је било презиме. Ја сам га само знао као Перу Циганина и никако другачије. Мислим да је, ево на слици гледам овога Ћирића а Перу Циганину не знам како је било презиме. Да ли је било Перић или је, то стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај на слици с леве стране скроз?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: С леве стране ово је Ћирић, односно мислим да је Пера Циган. Не знам сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Петар Ћирић, звани «Пера Циган».

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Мислим да је Ћирић, а да је Пера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Пера Циган.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Мислим да да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да разјаснимо сад. Онај Перић о коме смо Вас питали Перић, је ли то неко други или сте мислили на тог, то на слици?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Мислим да се Пера Циганин презивао Ћирић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али кад сам Вас ја питао Перић јесте ли Ви помислили на Перу Циганина или не?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да рашчистимо. У реду.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Направио сам вероватно лапсус, на њега сам мислио.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Није ми сад јасно да ли је чуо за Перића, Перић Јовицу у Вуковару или у Хагу или уопште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислио је на Ћирић Петра. Ево сад је објаснио, види га на фотографији овде испред себе.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, не ради се о истом лику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Вујовићу, да ли је Ваше питање, пошто ја не чујем одавде добро, да ли Ви кажете Перић или Пејић?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па питао сам и за једног и за другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не за Пејића «Бимба», да рашчистимо и за њега?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Само из Хага, мада не тврдим уопште да га нисам сретао у Вуковару и да сам знао у Вуковару о коме се ради али сад не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Један кратак коментар само у вези сведока што је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет питање, коментар.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, извињавам се, само мало да видим. Има још једно или два питања. Небитно, али ради реда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајте да завршимо питања.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Подсећања ради, да ли се сведок сећа да сам ја рањен 04.12. у Шесте пролетерске дивизије? Овако да га подсетим, пошто је рекао да га подсетим.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Мислим да да. Не могу тачно да се сетим да ли је било у Четврте, мислим да да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: 04. новембра у Шесте пролетерске дивизије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 04. новембра? Добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Кад вратим сећање знам да то није било на школи «Другог конгреса», то је било наредних дана а да је пре школе «Другог конгреса» Мирољуб био рањен тако да је то, сигуран сам да је то то.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Сведок је изјавио да мисли да сам ја имао неко командно место и ово и оно, па је рекао једном приликом да је тамо да смо преспавали, па бих ја овако конкретно питао. Како је сведок долазио са мном у контакт и поново бих питао да ли сам ја имао своје командно место, командно место или нека га назове како неко место?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И поново бисте питали? Ајмо сви јово наново да поново питамо.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Извињавам се. Повлачим питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте остваривали, питање је ово, то дозвољавам. Како сте, јесте ли имали неку врсту комуникације са Вујовићем – курир, моторола, руп, неки други начин?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: Лични контакт и контактирали смо моторолом. Лични контакт, с обзиром да смо били на истом простору, врло често смо се сретали, врло често смо заједно били, значи, сарађивали тако да смо имали и лични контакт а у току борбе смо имали контакт и моторолама. А само ћу направити једну исправку. Нисам рекао да смо спавали на његовом командном месту него да сам ја преноћио заједно са њим једанпут или два пута у једној кући где је он тада спавао на Петровој гори. Да ли је то било у то време били смо на једном месту, Мирољуб ће се тога сетити, где је био један мислим да је то било неко, условно да кажем, позадинско место где је био један капетан прве класе старији, носио је униформу капетана прве класе. На крају те улице, на Петровој гори, односно са десне стране према некој доле, како су они то тада звали, сигуран сам да ће се он сетити, доле у подруму где је био један дугачак стол и око тог стола су седели.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Могуће и мени је сад у глави. Ја не тврдим да сам спавао нон стоп у својој кући, ја сам исто тако некад преспavaо на другом месту тако да не кажем ја да је ово неистина што сведок говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, схватио сам господине Радићу, Ви сте говорили о једној кући где Мирољуб спава и о другој кући где Мирољуб борави па је то Мирољуб схватио као командно место, дакле у том смислу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли се на Петровој гори, односно у улици Петрова гора налазила кухиња једне од гардијске бригаде, значи да ли је то, не знам како да формулишем, значи формација те, кухиња из гардијске бригаде?

СВЕДОК МИРОСЛАВ РАДИЋ: На Петровој гори се није налазила кухиња из гардијске бригаде, гардијска бригада је имала своје позадинско место са кога је вршено снамдевање храном у Селу Берак и одатле се возила храна, а на Петровој гори, у улици Петрова гора је била једна кухиња где су локални мештани припремали храну, где се долазило на ручак, на обедовање, где су пекли месо итд. и временом смо и ми са тог места узимали храну за борце који су били на мом правцу дејства.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Могуће и то. Ја не тврдим али ја знам да је била кухиња па сам мислио да су измешани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То би било све. Поздравио бих сведока и рекао да ми је драго што је ослобођен. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ ми сугеришу, јавља се Вујановић за питања, је ли и Војновић и Драговић, а већ ми је сугерисано да је данас, не да је данас Свети Никола, него да људи у овој судници имају неких обавеза те врсте, јел' тако, па да завршимо са данашњим радом и да са сведоком наставимо сутра, пошто ће ово потрајати извесно? Господине Радићу, претпостављам немате ништа против да Вас измалтретирамо још сутра, ем сте дошли у понедељак, па смо Вам померили за данас, но добро шта да радим. Нека буде, па да наставимо сутра у 9,30 сати.

Председник већа у 14,10 сати издаје

Н А Р Е Д Б У

ПРЕТРЕС СЕ ПРЕКИДА

НАСТАВИЋЕ СЕ:

20.12.2007. године,

са почетком у 9,30 сати.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА